

sl. no. 029286

Calo Coll. 23
Card (P)

21
96

Cal. Coll. Calcutta Coll.

بسم اللہ الرحمن الرحیم

جلد دوم | غزوہ محرم ۱۲۸۲ھ ہجری مطابقت ششمی ۱۸۶۵ء | نمبر ۳

بہ حمد خداے علیم و حکیم اور نعمت رسول کریم علیہ علی آرد واصحابہ الصلوٰۃ
والسلام کے بندہ امیدوار رحمت کے پایاں حضرت ایزد منان محمد عبدالحق رحمن
بن حاجی محمد روشن خان بہرور و برادر کوچک محمد مصطفیٰ خان مخفوز خدمت میں شائقین
علم دین اور طالبین سائل شرعیتین کے عرض کرتا ہوں کہ زمانہ پیشین میں ان کا برعکس
باعث ترقی علم دین کی اس قدر ترقی کہ اس کا اثر آج تک باقی ہے لیکن اس میں
سبب سستی اور کاہلی اور بے رغبتی کے اس میں تہ نہایت اور توفیق مسلمانوں
آگیا ہے کہ اس کے باعث صورت اندر اس علم کی مشاہد اور نمایاں ہے

ایسے وقت میں سب مسلمان بھائیوں کو واجب ہو کہ عدا سے سابق میں رہ کر
باقی لگے ہیں فکریات بابرکات کو تبرک و غنیمت جانکر اذکی تعظیم اور تکریم اور
خدا شگزاری کو وسیلہ مباحات دنیوی اور دیرہ نجات اخروی کا سمجھیں اور جو لوگ
زیدہ نہیں ہیں ان کے کلام کے احیاء میں بہت مبالغہ کو صرف کریں اور جو سبب
کم نصیبی کے مشاہد جمال باکمال و رفیعان صحبت عظامی قائم سے محرومی حاصل کر
نہ اس صورت میں چاہیے کہ ان کے کلام کو بھی حسد زیادہ اور تعویذ گلو جانیں اور
ان کے فتوے کو دستور العمل کارروائی اپنی کا تصور کریں لیکن از بسکہ ہم سب ان کی
تکلیف بخالی نہیں اور ہر شخص پر یہ بات بخوبی حالی نہیں کہ اس کی تہہ پر مستند اور کسا
قول مقدمہ نظر بران اس عاجز نے جو فرض قائل یہ بات تجویز کی کہ جو مقدمات عظامی شا
خفہ کے حصو میں پیش ہو کر محل پر خطا دوسکے ہو ہیں ان کی اشاعت کر کے ان کے
افسوس کے سبکو مالا مال کرے اور سوا اس کے جن صاحبوں کو کچھ ضرورت واقع ہو سکے
ضروری تحریر کر کے مع ہم مطبع نظامی واقع شہر کاغذ پور میں ارسال کریں عدا
دہلی اور رام پور اور لکھنؤ سے دستخط کر کے اذکی خدمت میں بھیجے جائیں گے اور
یہ زمرہ صرف محصول خط میں صرف ہو گا بعد اس کے پھر وہ مستفاد داخل اس سبب
ہو گا لکھنؤ میں جو مکاتبات فیض عام رکھا ایزد تعالیٰ و تقدیر کیستے اور اس
ترقی کی توفیق ارزانی کرے دوسری عرض شاہان عالم دین کی خدمت میں یہ
کہ جن صاحبوں کے پاس مفتاحات دستخطی جناب شام عبد العزیز قدس سرہ و دیگر عدا

موجود ہوں ازراہ غنائت اصل یا نقل سبیل ذکر اہل فرامین تاکہ وہ بھی اس مجموعہ میں داخل کیے جائیں اور اگرچہ مصنف اس کے بہت سے لیکن خیال نفع رسانی خلاف بہت کم قیمت مقرر کی اور بعد ہر سہ ماہی کے ایک مجموعہ استقفا ہی سائل ضرور کیا تر کیے خدمت شائقین میں سہل ہو گا امید ہے صاحب دو کتب کے سطر در لڑی چاہیں اپنے نام و نشان سے ملے گی کہ وقت طیاری روانہ کیا جاگا

سوال ما قولہم رحمہ اللہ تعالیٰ

اندرین معنی کہ شیعہ گویند مذہب طاق است در روایات کتب از ائمہ اہل بیت مروی در روایات سنیان معتبر نیستند دفعہ ناجیائیم کہ بر مذہب اہلبیت میرسیم و ایم کہ بحکم اکلیعہ اللہ و اطیعوا الرسول واولی الامر منہ کسی دیگر از صحابہ و اہل و از سلاطین و سنیان گویند کہ فوقہ ناجیائیم کہ ہم مذہب اہلبیت و صحابہ میرسیم در روایات از انہم بزرگان مروی است و ائمہ شیعہ معتبر نیست و بر ایہ اقرا می بندند در خصوص مردم عوام بھارگان کہ اکثر جمیع کتب دین نیست و اندک کمال پریشانی لاق میشود کہ کد ام راہ و مذہب اختیار نمایند جواب شافی کہ کسی اجای مہ زن و محبال انکار نباشد و بوجہ حسن ظن ہر گرد کہ کہ ام فوق علی قبر آن حدیث قول ایم میکنند رستی باید فرمود جزا کہ اخیراً

جواب مولانا محمد الحق و اصواب

حق سبحانہ و تعالیٰ بعد انتشار کفر و شرک در عالم رسول کریم صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

و سلم را در مکہ مبعوث فرموده و کتابی بزبان عربی بروی نازل نمود در وصف کتاب
 خود میفرماید هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ یعنی قرآن هدایت کننده متقیان است برآید
 و مسائل ایمان معتقد در وی تفصیل و تصریح بیان نموده و حاجت کتاب گیرندگان
 چنانچه خود میفرماید اَوْ لَمْ يَكْفِهِمْ اَنَّا اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ يُثَلِّثُ عَلَيْهِمْ اِنْ فِي
 ذٰلِكَ لَرَحْمَةٌ وَّ ذِكْرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ یعنی آیا کفایت بخود ایشانز آنکه نازل کردیم
 بر تو کتابی که تلاوت کرده می شود بر ایشان بدستیکه درین کتاب برآیند رحمت و نیت
 برای گروه مومنان پس بر کار او نجات خود جستن منظور باشد از قیل و قال کتابهای
 در گذشته رجوع بتصحیحات کتاب الله آورد و در وی تامل کند چنانچه حق تعالی میفرماید
 كِتَابٌ اَنْزَلْنَاهُ اِلَيْكَ مُبَارَكًا لِّیَدِّكَ بُرْهَانًا لِّیَاۤیَهِ وَلَیْسَ لَكُمُ اَوْلَیٰ اَلْکِتَابِ
 یعنی قرآن کتابی است بابرکت که فرستادیم بر تو ای محمد برای آنکه تدبر و تفکر کنند بندگان
 آیات او را و تا که بپذیرند خداوندان حقول صاف سپر صاحب عقل صافی آنست که بصورت
 صریح آیات ایمان آورده مذہب خود محکم سازد و وہم و شبهات دایم را که مصنفان
 کتابها بر کس موافق مدعای خود بر آورده اند بگوید گدازد مگر جایی که معنی ظاہری کدام آیت
 با معنی آیات دیگر موافقت نداشته باشد اسخباتاویل کردن برای موافقت
 آیات مضائقه ندارد پس شکی نیست که بیشتر نزاع شنی و شیعہ در حق صحابہ رسول الله
 علیہ وآلہ وسلم است و در دیگر مسائل کم و چون این نزاع بآیات حکمت قرآنی خیزد
 دیگر مسائل خود بخود حل شوند سننیاں گویند که صحابہ و اولین و آخرین همه معذور و بی گنا

در این کتاب
 از کتب معتبره
 است

در این کتاب
 از کتب معتبره
 است

در حق آنها سوای حسن ظن جائز نیست هیچ وجه طعن و تشنیع درستی و تشدید
که بسیاری آنها منافق بودند یا بعد رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم مرتد شدند و خلاف
که حق ابلهیت بود و عصب که دند و خانه آنحضرت را خوان میاد است بودند ولی لکن
مشخص از قوم خود بطبع دنیا و هوا نفس ریاست متغیر کرده و از خلیفه رسول الله نام
و تشدید در کتب خود بسیار طعن در حق آنها ذکر میکنند اکنون ای برادر این قضیه را از کتاب
که فرمان اکرم الحاکمین باید پرسید و هر چه ارشاد شود آزار دل خود بدار و در کتاب
جا باید داد و اگر بعد حکم کتاب تقدیم باز کسی این سوای آن بود و شبهاست کتابهای
مردمان را بخاطر راه داده خود که معانی کتاب اند بگرداند یا در آن شک آورد و تغییر
شود که آنکس ایمان بخدا و کتاب و ندارد و قرآن و کفایت نمیکند پیغمبر در عزم
خاسد او همان مردمان اند که شبهاست از کتابهایشان دل دمی در کردند پس آنکس خارج
از بحث اسلامی است حسباً بحکم مطهر و طاهر الملتزم پس بدان و شک است
و ایما که در کتاب اندج اجماع اجماع ما جری نخواهد انصار خواه دیگران که بعد از
انصار ایمان آورده اند و بشرف صحبت ملازمت آنحضرت مشرف شده و بهر
وی جهاد کردند و نماز با خوانند و از وی احادیث شنیدند بر تبه آن که بعد از
بر آن هیچ عاقل تجویز نکند که آنها منافق بودند یا مرتد شدند هدی لِّلْمُتَّقِينَ الَّذِينَ
مُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا كَرِهْنَا لَهُمْ يَقْتَضُونَ
یعنی قرآن هدایت کننده و دلالت کننده است بر اوست چیزی کار از آنکه

شیخ صالح بن عبد الله
سبحان الله

انا که ایمان می آورده غیب و برپا میدارند نماز را و از آنچه ایشان را روزی داده ایم
 می کنند و اَلَّذِينَ يَتَّبِعُونَ مَا اُنْزِلَ اِلَيْكَ وَمِمَّا اُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَ
 بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ وَاَنَّا كَلِمَةُ اِيْمَانٍ يٰۤاَكْرَمُونَ وَاَنَّا نَزَّلْنَاهُ
 نَزْلًا مُّكْرَمًا كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ وَاَنَّا نَزَّلْنَاهُ عَلٰى هَدًى
 مُّزِينٍ مِّنْ لَّدُنَّا وَوَلَا يَكُنْ لَّكَ هُمُ الْمُفْلِكُونَ اَن كَرِهَ لَكُمْ
 اِيْمَانِ بَعْدَ تَوْفِيقٍ وَاَوْرَاھُ صَوَابٌ يٰۤاَنفُسُ اَلَّذِيْنَ اَرَادْتُمْ
 عِتَابَ وَاَلَّذِيْنَ اَرَادْتُمْ اَمْنًا وَاَعْلَا الصَّلٰتِ اَن اَكْمَلْتُمْ جَنَاطِ
 مِّنْ تَحْتِهَا اَلْاَكْمَامُ وَاَبْشَارُ دِه اِیْ مُحَمَّدٍ كَسَا كَلِمَةً اِيْمَانِ
 اَوْرَدُوْهُ كَارِیْ نَكِدٍ كَرَدُوْا كَلِمَةً اَرَادْتُمْ اَمْنًا وَاَلَّذِيْنَ اَرَادْتُمْ
 اَلصَّلٰتِ اَوَّلَ اَلَّذِيْنَ اَصْحَبُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيْهَا خَالِدُوْنَ وَاَنَّا كَلِمَةً
 وَاَكْرَمًا اِيْتِ كَرَدْنَا اِنَّا اَبْنُ اَشْتِ اِيْمَانِ اَرَادْتُمْ اَمْنًا وَاَلَّذِيْنَ
 مِّنْ اَسْمٰكُمُ وَاَحْمَدُ لَلّٰهُ وَهُوَ خَيْرٌ مِّنْ اَجْرِكُمْ عِنْدَ رَبِّكُمْ وَاَكْرَمًا
 وَاَكْرَمًا خَيْرٌ مِّنْ نَّوْحٍ نَّهْ جَنَّتِ مَت كِه يَهُودِ وَاَنْصَارِیْ مِیْگُویند كِه دَجَنْتِ سَوَایِ
 وَاَنْصَارِیْ كِسِیْ نَزْدِ بَلَكُمُ كِه اِسْلَامِ اَوْرَدِ وَاَسْلَمِ نَمُودِ بَعْدِ اَبْرَیْ خُدَا وَاَوْنِیْكَ كَا
 پِسِ بَرَایِ اَوْمُرْدِ اَوَسْتِ نَزْدِ پُرُوْرِدِ كَارَادِ مِیْجِ تَرَسِ نَبَاشْدِ بَرَا اِيْمَانِ وَاَن اِيْمَانِ
 اَعْلَمِیْنِ شُوْنَدِ اِيْمَانِ اِيْتِ كِه دَر مِیْجِ مَوْسَمَانِ مَكُوْرَشْدِ دَر وَقْتِ نَزْدِ سَوَایِ صَحَابِ
 كِسِیْ نَبُودِ كِه صَحَابِ اَز اِيْمَانِ اِيْتِ خَارِجِ كَرْدِ شُوْدِ بَا زَحَقِ تَعَالِیْ مِیْغَرَايْدِ كِه اَبْرَ اِهْمِیْمِ اَللّٰهُ

کلمه اول از خود تفسیر
 کلمه دوم از خود تفسیر

کلمه سوم از خود تفسیر
 کلمه چهارم از خود تفسیر

کلمه پنجم از خود تفسیر

وقت بنای کعبین دعا کرده بود زینا و اهل کعبین امین علیکم السلام و من ذریه آلها
امّة مسلمة لك ای پروردگار ما را بگردان ناهم دور یعنی را و پسران اسماعیل علیهم
و مطیع تر از گردان از اولاد ما جماعتی را انقیاد کننده و فرمان برین مژگان و کعبه
قیوم رسوکه منهم یشلوا علیکم ایاناک و یعلیهم الکتاب و الحجة
و یقرینکم ای پروردگار بار انگیز و تقریب و یزانی ایشان پیغمبری را که ایشان را
برایشان آیات کتابی و پیام نور ایشان از قرآن و معانی آن از صلال و حرام و غیره
گرداند ایشان از شرک و گناه حق سبحانه و تعالی معای آنحضرت را اجابت کرد و در دل
کریم را در که معظمه سبوت فرمود و بسیاری از قریش اسلام نصیب شد و در میان
صحابه منسلک گردانید در اینجا نکته است که باب زیر باید نوشت و آن آنست که هرگاه
حق سبحانه و تعالی دعای حضرت ابراهیم علیه السلام را که در حق ذات خود یکی از کرده
باجابت مقرون فرماید دعای سید انبیا را صلی الله علیه و آله و سلم که بیشک افضل است
ابراریم علیه السلام بودند و هر روز پنجاه بار در مسجد رکعت نماز فرض که جماعت
میکنند از روند و در حق تمام مقتدیان خود این الصراط المستقیم بصیغه تکلم الله میفرمودند
چگونه اجابت نفرماید و شک نیست که تمامه مناجرت انصاری خصوصاً خلفای کبیره
ابرار لیل و نهار نماز همیشه همراه آنحضرت صلی الله علیه و آله و سلم میخواندند پس کسیکه
اینها را بر هر که استقیم نداند یقین کند که دعای آنحضرت باشد و خود محمد و آل
گرد و غوغا اندر توبه و انصاف و دعا که گفته اند که شایسته دین است و حق سبحانه و تعالی فرمود که شما

بگوئید کہ ہم انبیاء ایمان آوردیم و مطیع فراموش نکریم پس ایمان کی تائید و توثیق
 قَدْ آمَنَّا بِكَ وَآوَانُ تَوَكَّلْنَا عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّكَ عَلَى الْحَقِّ وَنَحْنُ عَلَى الْبَلَاءِ
 چنانچہ شما ایمان آوردید پس تحقیق ماہ راست یابند آنها، و اگر اعراض کنند و روگردان
 پس نیستند آنها مگر در مقام خلاف عداوت و کَذَلِكْ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا
 لَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ يَكُونُ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا
 همچنانکہ قبلہ شمار افضل قبلہا ساختیم شمار ہم گردانیدیم گرد ہی عدل و برگزیدہ
 تا باشید شما گواہان برای انبیا بر منکران نبوت روز قیامت و باشد پیغمبر شما
 گواہی دہندہ یعنی بر صدق شما گواہی دہد این خطاب آنجماعت است کہ وقت
 تحویل قبلہ موجود بودند و ضلعای الربیعہ و بعضی دیگر از مہاجرین انصار از ان جماعت
 و این خطاب دیگر ان لطیف و سمیت آنها خواهد بود پس کہ آنجماعت عادت
 نداشتند منکر این آیت باشد و ابتدای اسلام بعد نماز عشا اجازت طعام و مباشرت
 در شبہا صیام نبود چون از بعضی صحابہ در وقت منہی عنہ این فعل بوقوع آمد
 و بعضی آنحضرت رسانیدند بآیہ آمِ حُلَّ لَكُمْ لَيْلَةَ الصِّيَامِ الرَّفْتُ
 إِلَى الْبُيُوتِ لَكُمْ مِنْ لِبَاسٍ لَكُمْ وَأَنْتُمْ بِلِبَاسٍ لَكُمْ حُلَّالٌ كَرِهْتُمْ
 برای شما در شب صیام مباشرت با زنان خود ایشان پوشش راہ شما را
 و نیز شما لباس راہ را بپوشید و بپوشید و بپوشید و بپوشید و بپوشید و بپوشید
 قَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنْكُمْ وَاسْتَغْفَرَ اللَّهُ لَهُمْ وَتَجَنَّبُوا عَنْ الْمَعَاصِي

ہفت روزہ شریعت اسلامیہ
 نمبر ۹
 جلد دوم

ہفت روزہ شریعت اسلامیہ
 نمبر ۹
 جلد دوم

عَلَيْكُمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ترجمہ این آیت از آیات سابق ظاہر شود اَمِنْ
 الرَّسُولِ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ ایمان آورد پیغمبر خدا با آنچه
 نازل کرده شد بسوی او از پروردگار وی و مومنان ہم ایمان آوردند کل اَمِنْ
 بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَتْ بِهِ وَكُنْتُمْ بِهِ بَشِيرًا وَإِيمَانًا آوردند بخدا
 و فرشتگان او و کتابهای او و پیغمبران او و تفریق بین احدی از مشرکین
 می گویند نبی و صحابه که جدا نمی گسیم میان هیچ یکی از پیغمبران او بلکه ہمہ پیغمبران
 ایمان داریم ای عزیز حق سبحانہ و تعالی شہادت داد بایمان صحابہ ایمان آنها را
 بایمان رسول خود مقرون ساخت و ازین یادہ ترکہ ام کرامت باشد پس ہر کہ در ایمان
 آنها شک آورد حال او بکجاست نفوس بائندہ قل عَاثِبَتْكُمْ بِخَيْرٍ مِنْ ذَلِكَ كُمْ
 بلوای محمد بدر ویشان صحابہ آیا خبر ہم شمارا بہ بہترین از متاع دنیا لَذَائِنَ افْتَوَا
 عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتُ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا بِرَأْسِهَا
 پرہیز کردند از شرک و گناہ نزد پروردگارشان بہشت ہاست کہ جاری اند زیر آہن ہا
 جاوید باشند ایشان دجنات و آنرا و اَلْحِمْ طَهْرًا کہ برای ایشانست نہان بکنند
 وَرِضْوَانٌ مِنَ اللَّهِ دُخْرًا وَنُورٌ هَذَا وَاللَّهُ بِصِيرٍ بِالْعِبَادِ خدای تعالی
 میناست بر احوال بندگان اَلَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا اٰمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا
 ذُنُوبَنَا وَفِنَا عَذَابَ النَّارِ اَنَّا نَمُوتُ اَمَّا نَمُوتُ اَمَّا نَمُوتُ اَمَّا نَمُوتُ اَمَّا نَمُوتُ اَمَّا نَمُوتُ
 آوردیم پس ہر ما را گناہان را و گناہ ہا را ما را از عذاب آتش دوزخ دیگرہ فتن

مفتی ابو محمد محمد رفیع الدین صاحب
 مفتی ابو محمد محمد رفیع الدین صاحب
 مفتی ابو محمد محمد رفیع الدین صاحب

مفتی ابو محمد محمد رفیع الدین صاحب
 مفتی ابو محمد محمد رفیع الدین صاحب
 مفتی ابو محمد محمد رفیع الدین صاحب

مِنْكُمْ يَٰ أَصَابِرِينَ وَ الصَّادِقِينَ وَ الْعَاقِبِينَ وَ الْمُتَّقِينَ وَ اسْتَغْفِرُكُمْ
 يَا لَاحْتِمَارِ صَبْرُ كُنْدُكَانِ وَ رَاسْتِ بَارَانِ فَرَانِ بَرْدِ اِرَانِ خُدا وَ نَفَقَةُ كُنْدُكَانِ
 دِرَاهِ اَوْدِ اسْتَغْفِرُ كُنْدُكَانِ بوقتِ سحر و رَاسِ اِيْنِ جَمَاعَتِ فَاَتِ بَاكَ رَسُوْلُ
 وَ اصْحَابُ وَ حُجَّاجُ اَزْ دِيْكَرِ اَمَّا تِ ظَاهِرِ مِشُوْدِ كِهْ اِيْنِ مِهْ اَصْحَابِ وَ صَحَابِ بُوْدَنْدِ
 اِنَّ اَقْلَى النَّاسِ بِاَبْرَاهِيْمَ الَّذِيْنَ اَتَّبَعُوْهُ وَ هَذَا السَّبِيْ وَ الَّذِيْنَ اَتَّبَعُوْهُ
 وَ اَللّٰهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِيْنَ بَدْرِيْ كِهْ سَرِ اَوْتَرِيْنِ مَرْدَانِ بِيْنِ اِبْرَاهِيْمِ اَمَانْدِ كِهْ مِشُوْدِ
 كُودِ بُوْدَنْدِ وَ اِيْنِ خَيْرِ مَوْسُوْنَانِ اَنْدِ وَ خُدا وَ دُوسْتِ مَوْسُوْنَانِ سِتِ وَ قَعْتِيْ دَرِيْ اِيْنِ اَصْحَابِ
 بَعْدِ اِسْلَامِ بَعَادَتِ جَاهِلِيَّتِ جَنَكِ اَقْعُ شَقِ قِيَالِ نَبِيْ كِرْدِ وَ فَرَمُوْدِ وَ اَذْكُرُوْا
 نِعْمَةَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ اِذْ كُنْتُمْ اَعْدَاءً فَآلَفَ بَيْنَ قُلُوْبِكُمْ فَاصْبَحْتُمْ
 بَيْنِيْمَتٍ اَخِيًّا اَنَّا يَٰ اَدِكُنِيْدِ نِعْمَتِ خُدا كِهْ بَرِيْمَا اَفَاخُضْ كِرْدِ چُوْنِ بُوْدِيْدِ بَايَمِ شَمَانِ
 سَبْعِ اَلْفِ مَرْدِ دَرِيْ اِيْنِ اِلْمَامِيْ شِمَا بِيْشِ تِيْدِ بَرِيْمَتِ خُدا بَرِ اِدْرَانِ يَكِيْدِ گِرُوْدِ كُنْتُمْ
 عَلٰى شَفَا خُفْرَةٍ مِّنَ النَّارِ فَاَنْقَذَكُمْ مِّنْهَا وَ بُوْدِيْدِ شِمَا بُوْدِ اَسْطِ كَهْرَبَكِيْدِ
 مَنَّا كِيْ اَزْ اَتَشْرِ دُوْنِخِ سَبْعِ خِلَاصِيْ اَرْشَمَارِ اَزَانِ كُنْتُمْ خَيْرَ اُمَّةٍ اَخْرَجَتْ
 لِلنَّاسِ تَأْمُرُوْنَ بِالْمَعْرُوْفِ وَ تَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَ قُوَّةٌ مِّنْ بَآرِئِ اللّٰهِ
 هَسْتِيْدِ شِمَا بِيْتَرِيْنِ كِرُوِيْ كِهْ اَزْ ظُلُوْمِ تَخَانَةِ غَيْبِ بَرُوْنِ اَوْرْدِ شَدِ هَسْتِ اَزْ بَرِيْمِيْ
 اَمْرِيْ كِيْنِيْدِ بِيْ نِيْكُوْنِيْ وَ نَبِيْ مِيْ كِيْنِيْدِ اَزْ مَنَكِرِ اِيْمَانِ سِيْدِ اَرِيْدِ بَخِيْدِ اَرْوِزِيْ قَسِيْمِ
 اَخْمَرْتِ صَلٰى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَ سَلَّمَ اَزْ خَانَةِ حَايِسْتِ رَضٰى اَشْدِ عَنَّا بَرِ خَاسْتِ مَحْمَدِ

استغفار

استغفار از خداوند عز و جل

استغفار از خداوند عز و جل

استغفار از خداوند عز و جل

را بر ای جنگ احد جای میفرمود حق تعالی آن قصه ایاد میدهد و اذ غدت
 مِنْ أَهْلِكَ تُبَوِّعُ الْمُؤْمِنِينَ مَقَاعِدَ الْقِتَالِ یا دکن ای محمد چون با بد
 بیرون شدی از منزل اهل کعبه همیشه هست میساختی و میامیکردی بحجت مومنان
 جایی ای تادین بای کارزار چون در جنگ احد بر جماعتی از مسلمانان بسبب حبس
 امر رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم شکست افتاد و بفرار نهادن حق تعالی در حق
 میفرماید اِنَّ الَّذِیْنَ تَوَلَّوْا مِنْكُمْ یَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ اِنَّمَا اسْتَزَلَّهُمُ
 الشَّیْطَانُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوا وَلَقَدْ عَفَا اللَّهُ عَنْهُمْ اِنَّ اللَّهَ عَفُوٌّ رَحِیْمٌ
 بدستی آنکه پشت دادند از شمار و از یکدیگر جمع شدند و جماعت یعنی کافران مومنان
 جز این نیست که بلغز ایندیشان شیطان شبامت بعضی آنچه کرده بودند از انجاف است
 و هر آنچه تحقق خداست یا عفو کرد و از ایشان بدستیکه خدای تبارک و تعالی عفو کرد
 ای مسلمان پاکیزه باطن بدین آیت تأمل کن که رحمت حق چه بود و انجماعت پاک را تسکین
 میکند و ازین آیت عین عنایت الهی درباره آنها جلوه گر میگردد و نه چنان که تیردود
 خیال کنند و ازین آیت بی طعن بر بند حاشاشم حاشا چیزی را خداست یا بخشد و نه
 اعراض کند معلوم شود که از آیت عفو انکار دارد پس کسرا و ظاهرت نفوذ است
 لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِیْنَ اِذْ بَعَثَ فِیْهِمْ رَسُولًا مِنْ اَنْفُسِهِمْ یَتْلُو عَلَیْهِمْ
 اَیَّاتِهِمْ وَیُزَكِّیْهِمْ وَیُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالحِکْمَةَ بدستی و بدستی سنت نه
 خداست یا بر مومنین چون فرستاد در میان ایشان پیغمبر هم از ایشان میخواند

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

خود فضل الله المجاهدین باموالهم و انفسهم علی القاعدین در حجة
 فضیلت و ادخا ایتعال جهاد کنندگان را با مالها و جانهای خود بر نشینندگان از رو
 درجه و کلا و وعد الله المحسنی لا یموت اثنان لجه مجاهدان و چه غیر مجاهدان و وعد
 کرده است خدا بجای نیک بهشت است این آیت صریح است در آنکه صحابه خواه
 مجاهدان باشند خواه نشینندگان یا خانه منقرضند و اگر منافق یا مرتد بودی یا تنها
 و عید و فخر بودی و وعد حسنی پس هر که در حق آنها سوای وعد حسنی چیز دیگر
 بگمان کند ازین آیت منکر باشد و کاف نگوید باند نه و الذین امنوا بالله
 و رسوله و لم یقرئوا باین احد منهم اولئک سوف یتیمهم
 الجوراء هم و کان الله غفوراً رحیماً و کسانیکه ایمان آوردند بخدا ایتعال
 و پیغمبران او و فوق نمودن میان یکی از پیغمبران زود باشد که بدند خدا ایتعال
 اجر آنها و هست خدا غفور رحیم و سابق در آیت امن الرسول گذشته که
 صحابه همین خط ایمان آوردند پس هر که آنها را مومن گوید ازین آیت منکر باشد
 فاما الذین امنوا و عملوا الصالحات یتوبهم الجوراء هم و یتیمهم
 من فضله فاما کسانیکه ایمان آورده اند و کارهای نیکو کرده اند خدا ایتعال
 جزای آنها تمام و کمال خواهد داد و زیاده خواهد کرد از فضل خود فاما الذین
 امنوا بالله و اعطوا به فسید خطهم فی رحمة منه و فضل
 یتیمهم الیک صراطاً مستقیماً اما کسانیکه ایمان آوردند بخدا و چنانکه

و الذین امنوا بالله و رسوله و لم یقرئوا باین احد منهم اولئک سوف یتیمهم الجوراء هم و کان الله غفوراً رحیماً

و الذین امنوا بالله و اعطوا به فسید خطهم فی رحمة منه و فضل یتیمهم الیک صراطاً مستقیماً اما کسانیکه ایمان آوردند بخدا و چنانکه

با و پس از و باشد که در آرد خدا آنها را در جنتی از نزد خود و در فضل خود و بنماید ایشان را
بسیوی خود را پس این است آیت آمین الرسول ایمان صحابه ثابت شد و ازین آیت واضح
گشت که روز بروز ساعت سلعت آنها در فضل و رحمت الله خواهند بود و برادر است
خواهند ماند حق تعالی خطاب صحابه بعنوان یَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا فرمود بنده که
احکام وضو و تیمم میفرماید مَابَرِّدَ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ وَلَكِنْ
يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ وَلِيُتِمَّمَ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ
حق تعالی نمی خواهد که بر شما تنگ گیرد و لیکن اراده می کند که شما را پاک گرداند و تا ما نگردد
نعمت خود را بر شما تشکر گویند باید دوست و انصاف باید داد که شینه از آیت تطهیر
انَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا
که بعینه مانند همین آیت است بلفظ یُرِيدُ و تطهیر عصمت امام هدی علی مرتضی حسین
وسیده النساء علیهم التحية و التنا اثبات می کند و از واجحه طهارت را که سابق
و لاحق این آیت در قصه آنهاست بعینه زوری اخراج می کنند پس برایشان لازم
افتاد که صحابه را بسبب وضو معصوم گویند و معصوم نزد ایشان امام و مقرر است
پس بقول ایشان تمام صحابه بلکه تمام است مقرر است طاعت شدند و این خود صحابه
پس حق آنست که معنی هر دو آیت طهارت از ذنوب از صفات و سیمیه نیست
نه عصمت یا زیادتی طهارت ظاهری در آیت وضو پس داخل از واجحه طهارت
ظاهر است بلکه لازم و ضروری بنا بر رعایت سیاق و سباق آیت و عَدَّ اللَّهُ

در حدیثی که در این باب است

در حدیثی که در این باب است

الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ
 قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ يَهْدِي اللَّهُ بِهِ لِنُورٍ مَنِ اتَّبَعَ مَتَاعٌ عَظِيمٌ
 سُبُلَ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُم مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ
 بدستیکه آمد شما از تیره و تاریکی رویش و کتاب روشن که هدایت میکند خدایتعالی بآن نور کسی که متابعت خوشنودی می کند راههای سلام
 بیرون می آرد آنها را از تاریکیها بسوی روشنایی بار آورده و توفیق خود و هدایت می کند
 ایشان را بر راه رست و در قرآن در حق حاضران احد و بر دایمی در حق حاضران بدو حاضر
 که بعد یکسال از غزوه احد بود و آنها یکبار در پانصد بودند بتصریح وارد شده است
 رِضْوَانُ اللَّهِ پس اینهمه بزرگان بهوجب این آیت بر صراط مستقیم و در از ظلمت هدایت
 بودند پس که در حق این همه کار بر نوازی هدایت و ایمان خیر دیگر گمان برد خود مظهر
 گردد و اِذَا جَاءَكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ
 رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ أَنْتُمْ أَنْتُمْ مَنْ عَمِلَ مِنْكُمْ سُوءٌ يَجْعَلْهُ اللَّهُ تَابَ
 مِنْكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ فَأَنْتُمْ غَفُورٌ رَحِيمٌ چون بیایند نزد تو ای محمد آنانکه
 ایمان بآیههای پس بگو سلام بر شما باد نوشت پروردگار شما بر ذات خود
 رحمت ایمنی و رحمت موه که ساخته بدستیکه بکند از شما کار بد بنیادانی توین
 کند بعد از آن بصلاح آورد حال خود را تحسین بخدا غفور رحیم است بروی در روز
 حق سبحانه و تعالی خطاب بکند کرده اصحاب بر او که نه صد چند گسل بودند و خلفای ایشان

و این کتاب است که در دست
 خداوند است و این کتاب است
 که در دست خداوند است

و این کتاب است که در دست
 خداوند است و این کتاب است
 که در دست خداوند است

پس ای حضرت عثمان رضی اللہ عنہ در اینجا حاضر بودند و از شریف پیر باید آدیو می
 داشتند **إِلَى الْمَلَائِكَةِ أَنِّي مَعَكُمْ فَتَبَوَّأَ الَّذِينَ آمَنُوا مِنَّا دُكُنَ ائِیْهِمْ**
 علیه آله وسلم چون وحی میکرد و پروردگار تو بسوی ملائکه که من شما را مبعوث
 دارم بمؤمنان را و متصل بهمین آیت فرموده **وَإِنِ اللَّهُ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ**
 و بدستیکه خدا با مؤمنانست **هُوَ الَّذِي أَنزَلَ لَهُ بُحْرَهُ وَبِالْمُؤْمِنِينَ**
 او آنرا انداخت که قوت داد ترا ای محمد نیازی کردن خود نفرستادن ملائکه و
 بمؤمنان **وَالْفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ لَوْ أَنفَقْتَ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مَّا أَلْفَتْ**
بَيْنَ قُلُوبِهِمْ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ أَكْفَىٰ بِهِمْ و الفت داد خدا تهنی در میان
 و لهاشیان اگر خرج میکردی ای محمد صلی اللہ علیہ آله وسلم آنچه در زمین است از خزانها
 و متاع همه را الفت میدادی در میان لهاشیان لیکن خدا تهنی الفت داد
 در میان آنها ازین آیت برین می شود زبان کسانی که گمان فاسد برند و گویند که
 در صحابه با هم عداوت قلبی بود و نظایر معالیه دوستانه بتقیه مانند آن میکرد
 نفوذ با سدر میساوس شیطان باز بشود که در حق این بزرگان چه خلعت کرست
 عنایت شد **وَالَّذِينَ آمَنُوا وَهَلَبُوا وَبَاحَاهُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ** و آنیکه
 ایمان آوردند و هجرت کردند و جهاد نمودند در راه خدا **وَالَّذِينَ آمَنُوا**
وَصَحَبُوا و آنانیکه جا دادند و مباران او نصرت کردند پیغمبر خدا را **وَالَّذِينَ**
مِمَّنْ آمَنُوا حَقًّا آن گروه ایشانند مؤمنین خلاقینا **لَهُمْ مَغْفِرَةٌ**

در این آیه
 و در این آیه
 و در این آیه
 و در این آیه

و در این آیه
 و در این آیه
 و در این آیه

این بشارت عظیمه جای تو هم نفاق یا ارتداد است پس هر که مدعی یکی هم از مباحث
 سوای این بشارت تو هم که خود بخودم العاقبه گردد روز چنین چنان که می بیند
 علیه آله و سلم بسیار بود بعضی گفتند که ما بسیاریم مغلوب بشیم بسبب این پند از اولاد
 شکسته بر اهل اسلام واقع شده اهل شکر فرار نمودند ثانیاً چون حضرت عباس رضی
 عنه آواز داد یا هبوا الیه یا اصحاب الشجره بنی رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
 باز داد و آمدند و حمله نمودند و قتل شدند کردند و مدعی از ملائکه در بشارت
 نزول سکینه یافتند چنانچه میفرماید لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَ
 يَوْمَ حُنَيْنٍ اِذْ اجْمَعْتُمْ كُنْتُمْ قُلُوبًا مِّنْفَرَّةٍ فَكَفَّرْنَا بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ مَا رَكِبْتُمْ
 فَمَآ رَكِبْتُمْ لَمْ يُكُنْ لَكُمْ بِهِ قُوَّةٌ وَكَفَّرْنَا بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ مَا رَكِبْتُمْ
 فَمَآ رَكِبْتُمْ لَمْ يُكُنْ لَكُمْ بِهِ قُوَّةٌ و در شمار بسیاری شکر شما پس دفع
 از شما آن بسیاری چنانچه گشت بر شما زمین با وجود وسعت خود پس باز نشینید
 در جاییکه پشت دهنندگان بودید ثُمَّ أَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى
 الْمُؤْمِنِينَ مِمَّنْ نَّازَلَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَآرَأَيْتُمْ خُذُوا بِرَبْعِهِمْ وَبِمَوَاسِنِ كَبِشْتُمْ
 عِبَادَ اللَّهِ عِزًّا لَكُمْ شَرُّكُمْ وَأَنْزَلَ اللَّهُ جُنُودَهُ أَكْثَرُ وَأَوْفَرُوا لَكُمْ شَرًّا لَكُمْ
 بَعْضُكُمْ نَظَرُوا فِيهَا لَكُمْ نَبَأٌ كَثِيرٌ وَآوَعَدُ بَابُ لَكُمْ نَبَأٌ كَثِيرٌ وَآوَعَدُ بَابُ لَكُمْ
 نَبَأٌ كَثِيرٌ وَآوَعَدُ بَابُ لَكُمْ نَبَأٌ كَثِيرٌ وَآوَعَدُ بَابُ لَكُمْ نَبَأٌ كَثِيرٌ
 درین گیت تامل کن که چه زود رحمت حق تسکین آن بزرگواران پیشه گاه بی بقصه
 بشریت می لغزیدند رحمت آئینه شامل حال میگشت و دست آنها می گرفت پس کسی

بسیار از جمله
 که در حدیث
 آمده است
 و در حدیث

و

باین قصه که بحقیقیت حجت و منفعت را در باره آنها فرموده است که در
 مطاعین سازد خود محروم و مطرود گردد و وعد الله المؤمنین و المؤمنات
 جنات تجري من تحتها الأنهار خالدين فيها ومسكن طيبة في
 جنات عدن ورضوان من الله أكبر ذلك هو الفوز العظيم ترجمه
 از آیات سابق معلوم گردد لیکن الرسول و الذین آمنوا معه جاهدا و
 یا موالیه و انفسهم و اولیاء لهم الخیرات و اولیاء هم
 المؤمنون لیکن بغیر و کسانیکو ایمان آورند همراه وی جهاد کردند با مال و جانها
 خود و آن گروه برای ایشان بت نیکو و آن گروه ایشانند فلاح یافتگان وعد
 الله لهم جنات تجري من تحتها الأنهار خالدين فيها ذلك الفوز
 العظيم میگرد خدایا برای آنها بهشتها را و السائقون الا و لون من المهاجر
 و الانصار و الذین اتبعوهم باحسان یعنی الله عنهم و رضوا
 عنه و سابقان اولین اند از مهاجرین و انصار و آنانکه پیروی سابقین کردند
 به نیکوی یعنی بایمان طاعت خشود گشت خدا از ایشان و خوشنود شدند
 ایشان از وی و وعد لهم جنات تجري من تحتها الأنهار خالدين
 فيها ابد ادلك الفوز العظيم میگرد خدایا برای ایشان بهشتها را جاری
 در زیر درختان یا منازل آن نهرها اینها همیشه بهشتند و بهشتها این مرتبه بزرگست
 آتی برادر این آیت بر ملا ندای کند که مهاجرین و انصار سابقین بهشتند

کجاست که در این
 کجاست که در این
 کجاست که در این

اینست
 کجاست که در این
 کجاست که در این

کجاست که در این
 کجاست که در این
 کجاست که در این

و پسروانشان که بعد از آنها آمدند و طریقه ایشان اختیار کردند نیز هشتی اند و شکایت
 که خلفا را رنج را شدین از مهاجرین اولین از خصوص صا خلیفه بود که هجرت او بابت
 ثابت است کسی که او را از مهاجرین اولین گوید بکسبت غار کا باشد و درین آیت
 اخبار است بودند آنجا در جنت بر بسیل خلود و دوام و کذب خلفه اخبار الکی محال است
 و حق تعالی این آیت سواهی سبقت هجرت هیچ چیز شرط نکرده پس که در جهان کجا
 سواهی جنت مغفرت چیز دیگر گمان بد مردم و مخدول بی گریه و فترت ازین آیه
 واضح شد که متابعت کنندگان مهاجرین مغفرتی اند و شک نیست که در وقت
 آنحضرت صلی الله علیه و آله و سلم متابعت آنها واقعی اصحاب رسول الله صلی الله
 و آله و سلم بودند که بعد آنها ایمان آوردند و هجرت کردند و مانند آنها راه سلوک
 گرفتند پس ثابت شد که آنها هم مغفولاند و بعد از زمان آنحضرت صلی الله علیه و آله و سلم متابعت
 آنها آنکسانند که در حق آنها دعای خیر و مغفرت می کنند و بر طریقه آنها میروند و آنها
 اهل سنت و جماعت اند پس واضح گشت که فرقه ناجیه ایشانند که کسی دیگر که دیگران
 طایفه ای بنظر آن آنها اند نه تابعین با حسان پس هر که بر طریقه و بهر سبب است را
 انکار کند و بر باطل داند خود بر باطل و سکر این آیت باشد لغو و بانه بعد ازین
 حق تعالی در حق بعضی صحابه که از آنها تقصیر واقع شده بود که از غرض تنویر
 بی عذر پس ماندند و چون آیات تهدید برخلاف نازل شد خود را بابت تنویر
 و تقصیر خود معترف گشتند میفرماید وَالْحَرُونَ اعْتَرَفُوا بِذُنُوبِهِمْ خَلَطُوا

و اعترفوا بذنوبهم خلطوا

عَاذُكَ بِمَا وَافَقَ سَيِّئَاتِي اللَّهُ أَنْ يَقُولَ عَلَيْكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَفْوٌ رَحِيمٌ
 و دیگران که اقرار کرده اند گناهان خود بیخندند و بگویند اهل و عیال و دیگر بعضی از آنها
 برود و فصل بود قیوم آمدند گاهی سنا و گاهی سیات امیدست که خدا تعالی توبه ایشان
 نپذیرد و بدستیکه خدا تعالی غفور رحیم است خُلِّدَ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةٌ
 تَطْهَرُ مِنْهُمْ وَ يُؤْتِيهِمْ تَهَاوُصًا عَلَيْهِمْ أَنْ صَلَوَاتُكَ سَكَنَ كُمْ
 بگیرای محو صلی الله علیه و آله و سلم از مالهایشان کوفه پاک گردانی ایشانرا از گناهان
 و پاک گردانی یا زیادت گردانی جنات ایشانرا بدان صدقه و صلوة فرستند
 یعنی دعا کن در حق آنها بدستیکه دعای تو موجب تسکین و آرامشست مرایشان و الله یسمع
 مضاعف است دعای ترا علیه و آله و است با آنکه این کورین لائق دعای اندر آیت
 طهارت است در حق گناهکاران صحابه سابق آیت و صورت که در ذکر تطهیر است
 و شکرین صحابه به آیت انما یرید الله عصمت ثابت میکنند پس برایشان لازم شد که این
 گناهکاران صحابه اہم حصوم گویند و چون انی محال است پس حق نیست که مراد
 از هر سه آیت خطا و منفرت طهارت از ذنوب است یا زیادت طهارت طهارت ظاهر
 در آیت وضو نه عصمت و اگر کسی به آیت انما یرید الله شک نموده از این دو آیت
 چشم پوشی کند یا بگمان فلاسف و بلا ضرورت او تاویل کشاید خطاب آفتور و مؤمن
 ببعض الکتاب و کفر بکفر و بعضی در حق او متوجه میشود یعنی حق تعالی را میفرماید
 آیا ایمان می آید بعضی کتاب انما یرید الله بعضی کما جازاء من یفعل ذلک

مَسْئَلَةُ الْاِخْرَاقِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّ وَنَ الْاِسْتِغْلَا
 پس نیست جزای کسی که دنیا را فعل از شما نگیرد و سوائی در دنیا دروز قیامت و اگر در دنیا
 بسوی سخت ترین عذاب و معاذ الله بَعَائِلٌ عَمَّا تَعْمَلُونَ و نیست خدا ایتعالی غافل
 از آنچه شما عمل میکنید آی برادر سلمان ایامید که از عذاب سخت دروغ و پسر بر سر
 و به نام قرآن ایمان آورد و محبت الهیست و صحابه را شیوه خود سازد و اگر یکجانب دوستی
 و جانب دیگر کینه دارد در عذاب سخت حکم این آیت شریف خواهد بود إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ
 مِنَ الْعِقَابِ مِنْ الَّذِينَ اَلْفُسَمُ وَاَمْوَالُهُمْ بَانَ اَنْهُمْ لَاحِقَةٌ بِدَرَسِيْكَ خَدِيعًا
 خرید کرد از زموغان جانهاشان را مالهاشان را بدو بخش آنکه ایشانرا اشتیاق است
 يَقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَقَاتِلُونَ وَيُقَاتِلُونَ جَاهِدِي كُنْتُمْ دَرَاهِ خَدِيعًا
 پس گاهی می کشند و گاهی نشسته میشوند وَعَدَ اَعْلِيْكُمْ حَقَّ النُّوْرَةِ وَاَكْبَرُ
 وَالْقُرْآنُ و عده داده است خدا ایتعالی ایشانرا وعده دادنی حق که در خوشی
 نباشد در توریت و انجیل قرآن وَمَنْ اَوْفَى بِعَهْدِهِ و کیست وفا کننده تر
 به خود از خدا اَفَاَسْتَبْشِرُوا بَعْدَكُمْ اَللّٰهُ بِالْبَيْعَةِ بِالْمَشْرِ دَانِ بَابِ
 بخرد و فروخت خود که با خدا معامله کرده اید وَذَلِكَ هُوَ الْفُورُ الْعَظِيمُ
 و این معامله و شکاری بزرگست پس شرح این جامعیت بفرماید اَللّٰهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
 الْحَامِدُ وَن توبه کنندگان عبادت کنندگان ستایش گویندگان الشَّاهِدُ
 روزه داران یا کینه نگان طلب علم اَللّٰهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ رُكُوعُ كُنْدُكَانِ اَللّٰهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

سبحه کند بندگان را بامر و بامر و بالتأخرون عن المنكر فرمایند بندگان
 بخوبی و منع کنند بندگان از بدی و الحافظون لحمد و لله و نگاه دارند بندگان را بحکم
 خدا را ای برادر این مصفا خیر جامع جمیع صفات جمیل است پس هر که این کلام را بر
 باطل و باحق شناسد منکر این آیت باشد و بشیر المؤمنین و بشارت یمنین را
 باز بشنود که بچ نوع شمول عنایات ایزدی شده اند میفرماید لقد کتاب الله علی
 النبی برستی که پذیرفت خدایتعالی و بقبول توبه بازگشت بر پیغمبر صلی الله علیه
 وآله وسلم و الکمل بحجرتی و لا تضاروا بر مهاجرین انصار یعنی بر جمعی که از ایشان
 کاره بودند بر فتن غزوۀ تبوک بمقتضای بشریت بسبب ت گرمی و سفره بنا بر غنا
 الذین اتبعوه فی ساعۀ العسر آن مهاجرین و انصار که پیروی کردند پیغمبر را
 صلی الله علیه وآله وسلم و همراه او رفتند در ساعتی یعنی غزوۀ تبوک این را
 جیش عسرت گویند از آن جهت که در آنوقت عسرت عظیم بود بر اهل اسلام هم در سرب
 و هم در آب و هم در توشه چنانچه در میان ده ده کس یک شتر برای سواری بود و در
 بنوبت سواری میشدند و دو کس وزی یک خرما میگردانیدند و با وجود قلت مرکب
 شتر را می کشند و بر طویات اجازت اسعای او دهان خویش را ترمیافتند و هوا
 بنایت گرم بود و حق سبحانه و تعالی صفت آنها بدین خصلت میفرماید که زبان نملکی است
 پیغمبر صلی الله علیه وآله وسلم نمودند من بعد ما کادی یزیغ قلوب قریب منکم
 از پس آنکه نزدیک بود که از غایت عسرت میل کنند و از جابرو و دلاهای گرومی را ایشان

یعنی کار بردن رسیده بود که گروهی از جهاد باز گردند یا از متابعت آنحضرت صلی الله علیه و آله و سلم دست بردارند بواسطه شدت مشقت که تاب علیکم پس خدا تعالی جلشانه رجوع رحمت کرد بر ایشان آنکه بگویند رَوْفٌ مَرَحِيمٌ بدستیکه خدا تعالی با ایشان در حق ایشان بسیار مهربان رحمت کند نه است این غایت کرم و نهایت الطاف است در این این بزرگان که توبه آنها را هر چه توبه رسول کریم خود کرد فرمود چنانچه ایمان آنها را با ایمان آنحضرت صلی الله علیه و آله و سلم در آیت آسن الرسول یاد فرموده و خود فرموده با وجود آنکه نزدیک بود که ایشان بسبب اشتباه از رحمت و دستگیر ایشان شد چنانکه ما بر حال ایشان بسیار مهربانیم و ظاهر است که هر که خدا بدی بسیار مهربان باشد نفاق و کفر را گرداورد و او را نیست و مغفای نموده رضوان الله علیه بر جمیع پیران جماعت مباحرین حضار این معرکه اند پس در حال یکی هم از اینها گمان فاسد کند مرتد و کافر گردد و نود و نهمین غرور بود که آنرا از مسلمانان بعد از فیر شد که نام آنها کعبه ملال و مراره است رضی الله عنهم و چون آنحضرت صلی الله علیه و آله و سلم از سفر این غرور و مراجعت فرمود از ایشان سلام و کلام موقوف فرمود و دیگران سلام و کلام و سلام نمی نمود آنها بخانه خود نشسته گریه و زاری بجناب پادشاه می نمودند و می رسانیدند رحمت حق دستگیر ایشان شد و آیت رحمت در شان ایشان آیه و عَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خَلَفُوا حَتَّى إِذَا صَافَتْ عَلَيْهِمُ الرِّيحُ بِمَا رَجَبَتْ تَوْبَةً بَذَرْتُ رَحْمَةً

حق تعالیٰ برسدین کہ پس مانده بودند یا منفی آنست کہ امر توبہ ایشان در خارج افتاد بود
 تا آنکہ چون تنگ گشت بر ایشان زمین با وجود وسعت خود فصاحت علیکم
 انفسهم و تنگ شد بر ایشان جاہنمای ایشان و طغوا ان لا یملک امر الله الا
 الیکہ و دانستند آنکہ پناہی نیست از خشم خدا اگر ہم بوی ثم قات علیکم لیستویوا
 بر توفیق توبہ و او ایشان را توبہ کرد یا منفی آنست تا توبہ ثابت بشند و چون باز
 گردانید الله هو الثواب الحقیقہ بدستیکہ خدا دوست قبول کند توبہ ہم
 بر تائبان ای برادر کیہ جلالت ایمان دارد قرآن را کہ للیقین اعتقاد کند
 بالقطع و یقین بلا ترد و حکم خواهد کرد کہ مہاجرین انصار بتمام ہستی اند و نفاق
 باہنارہ نیست چارین غرہ تبوک موسنین از منافقین ممتاز ساخت کہ اکثر منافقا
 درین غنہ وہ تخلف نمودند و ہر اہ نہ فرستند و بعد مراجعت آنحضرت صلی اللہ علیہ
 و آلہ وسلم عذر ہای باطل آوردند حق تعالیٰ آنہار افضیحت و رسوا ساخت چنانچہ فرمود
 یقیناً و ان الیکم اذ ارجعتم الیکم کل لا تقصدوا الی کوفہ من
 الکفر قد نبأنا الله من اخبارکم عذروا بعد آورد بسوی شما چون جمع
 کنید شما بسوی ایشان از غرہ تبوک بگوای محمد صلی اللہ علیہ و آلہ وسلم کہ عذر ہا
 باطل مایید کہ ما شمار را بدین نحو ہم کہ بدستی کہ آگاہ گردانید ما را خدا تعالیٰ از شما
 شما و حد کس از موسنین کہ بیدر پس مانہ بودند و بر آنہا نیز قبول گشت چنانچہ فرمود
 دأت و اخرون اعتدوا بآئینہم و علی الثلثۃ الذین خلفوا

نک

نک

نک

سورہ بقرہ آیت ۱۲۸

ذکر آنها گذشت و درین غرور بعضی از منافقان که همراه حضرت بودند و در وقت مجامعت
آنحضرت صلی الله علیه و آله و سلم خواستند که جناب پاک او را چشم زخم رسانند و در وقت
شب از ناله او را از بالای عقبه در شیب بیندازند جبرئیل علیه السلام آنحضرت
صلی الله علیه و آله و سلم را از حال آنها خبر داده آنها را فحیحت و رسوا ساخت و فرمود
خدا یفرین باین اوصی الله عنه از نام آنها نشان ده اده آنها را حاضر گردانید و زجر فرمود
نمود و در حق آنها دعای بگرد و فرمود **اللَّهُمَّ ارْزُقْهُمْ بِالْكَفَالَةِ** خدا او را
رعی کن ایشان ابد بلیه و وسیله نام سوزشی است و بر وقتین بینی رگ جان می افتد
و انسان از آن می میرد و مرضی نگیرند بدست چنانچه از کتب طب یافت میشود
و از حدیث صحیح مسلم معلوم میشود که آنها دوازده کس بودند و در بعضی روایات
چهارده و در بعضی پانزده نیز آمده غرض اینست منافقان که بودند اعراب باویشینان
بودند یا بعضی از سکانات مدینه نه او مهاجرین اولین انصار سابقین چنانچه بنفیر
وَمِنْهُمْ كَثُورٌ مِنَ الْأَعْرَابِ مُنَافِقُونَ وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ مَرَكَبَةٌ
عَلَى النَّفَاقِ یعنی بعضی از انکسان که گردشهای چند یعنی گرد مدینه از اعراب
و بادیشینان منافقان اند و بعضی از اهل مدینه شده اند از نیکی و خورده اند بنفای
و حق تعالی در حق منافقین در ضمن ذکر همین سوره تبوک میفرماید **قَالَتْ يَتُومُوا إِلَهُكَ**
يَتُومُوا إِلَهُكَ اگر تو گفت منافقان از نفاق خود باشد بهتر ایشان اهل
يَتُومُوا إِلَهُكَ اللَّهُمَّ عَذَابُ الْيَمَانِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ و اگر در گردانند

کسی که در مدینه
بودند یا بعضی از
سکانات مدینه نه
او مهاجرین اولین
انصار سابقین
چنانچه بنفیر
و مین کثور من
الاعراب منافقون
و من اهل المدینه
مرکبه
علی النفاق
یعنی بعضی از
انکسان که
گردشهای چند
یعنی گرد مدینه
از اعراب
و بادیشینان
منافقان اند
و بعضی از اهل
مدینه شده اند
از نیکی و خورده
اند بنفای
و حق تعالی
در حق منافقین
در ضمن ذکر
همین سوره
تبوک میفرماید
قالت يتوموا
إلهك
يتوموا إلهك
اگر تو گفت
منافقان از
نفاق خود
باشد بهتر
ایشان اهل
مدینه
و اگر در
گردانند

از توبه و برافاق خود ثابت قدم مانند عذاب کند آنها را حق تعالی در دنیا بفضیلت و قوت
 هر سو او مانند آن در آخرت بعد از این و معاً لهم فی الارض من کون و کوناً و کوناً
 و نباشد مرا ایشان را دوستی یاری منین یعنی در زمین کی حای می مدگارشان نباشد این است
 بر ملا نمی کند که خلفای اربعه از مهاجرین اولین اند و نفاق بابا آنها را نیست چه آنها
 از اهل کعبه اند که هجرت کرده بودند نه اعراب و سککان مدینه و یاری و مدگار می این است
 در زمین تمامی صحابه کردند و آنها را افضل از جمیع مهاجرین انصار دانسته هر یکی را در
 امام نمودند و همیشه همراه آنها جدا کردند و نماز خواندند پس با وجود این قدر تصریحات
 قرآنی هر که یکی از اینها نسبت نفاق کند یقین است که با اینهمه آیات با برات
 منکر باشد هرگز ندانند و نود با سینه و بحث و شرح احوال منافقین در آن کتاب زیاده این
 مذکور گردانند ان شاء الله تعالی اکنون چند فضائل این بزرگان که درین غزوه تبوک نصیب
 شد بشنوا با صدیق اکبر رضی الله عنه آنچه در خانه خود داشت تمام و کمال آورده حضور
 آنحضرت نهاد و خود نیز بدولت نفاق تماشا شد و فاروق عظیم نیز آنچه داشت
 آورده شرف رکاب آنحضرت صلی الله علیه و آله و سلم حاصل نمود و ذی النورین جامع
 حسنات داین صد شتر و یکصد سپ و ده هزار درهم درین غزوه انفاق بر اهل کعبه
 نمود و خود هم یکم سبابت حاضر آمد الله انقلب علی بن ابی طالب که عاشق خیر
 دشمنان دین بود و جهادنی سبیل الله دست او نیز غرم همراه رفتن کرد اما چون
 صلی الله علیه و آله و سلم او را در مدینه برای خیر داری عالی اطفال گذشت دی حکم الامر

در این کتاب
 هر چه که
 در این کتاب
 در این کتاب

فوق الادب بر کاغذیون نه پیوست و کسانیکه در غزوہ اتفاق اموال خود نموده بودند
 و اگر شکی و تشکی کشید همراه زنته بودند آیات با برات خدا تعالیٰ منبر از شدت بخدا
 منبر باید ذلک بالکمال لا یجیبهم ظمأ ولا نصب ولا محمصة فی سبیل
 ولا یطعون مؤظفا یعیظ الکفار ولا ینالون من عدو نیلک الا کتب
 لهم به علی صلح طران الله لا یضیع اجر الحسین ولا یتفون نفقة
 صغیرة ولا کبیرة ولا یقطعون وادیا الا کتب لهم حاصل معنی این
 آنست که هر که در راه خدا شکی و اگر شکی در پیج کشد و راهی رود که کفار را ناخوش کند
 و از دست وی بترس مصیبت رسد توانهای اینهمه اعمال در نامه او نوشته شوند
 و اجر آنها ضائع نگردد و هر که در راه خدا اتفاق کند اندک یا بسیار و اوای قطع کند
 یعنی براه رود برای جهاد این همه امور نوشته شوند و آنها جزای یابند و غرض از
 این همه کابر بلکه جمیع انصار و مهاجرین علی کلمة الله و علیه الا که الا الله محمد رسول الله
 بود و خدا تعالیٰ آنها را برای همین پیدا کرده بود و مدت العمر در همین حالت بودند و
 عنهم اجمعین چنانچه قوله تعالیٰ و ینصرون الله و یرسله یا مرون بالمرءون
 و یتفون عن الشکر الذین لان مکنا هم فی الارض اقاموا الصلوة
 و اتوا الزکوٰۃ و امرؤا بالمرءون و هو اعنی المؤمنین شایع این مقال
 پس سیکه در حق آنها سومی این حسنت چیز دیگر کان کند خود محروم السعادت گردد
 و منکر انیمه آیات قرآنی نفوذ با سدره باریت که چه پیغمبر باید و الذین هاکثر

سبحان من لا یغلبه شیء

در کمال سوره
شهر سپیده افروز
الذین هاکثر
سبحان من لا یغلبه شیء

فِي الْفَوْزِ بِكَدِّ مَا تَطْلُوْا وَاَكْسَانِيْكَ هَجْرَتِ كَرْدَنْدِ دُرْگَزَارْدَنِ حَقِّ خُدَايَ تَعَالٰی دُورِ
 لَاضَايِ اَوْ بَعْدَ اَزْ اَنَكِهْ كَهَارِكِهْ بَرَايِشَانِ ظَلَمْ كَرْدَنْدِ كَلْبُوْهُنَّ حَقِّ الْمَدِيْنَةِ الْحَسَنَةِ
 هَر آيَنِهْ جَادِ سِيْمِ اِيْشَانِ زَا دَر دُنْيَا بَشَرِيْكَو مَعْنِيْ مَرِيْئَهْ مُسْطَرِهْ عَلٰی سَاكِنَهَا اَفْضَلُ التَّحِيَّةِ وَ اَيَّامِ
 وَ اَكْثَرُ الْاَحْيَاةِ اَكْبَرُ و هَر آيَنِهْ ثَوَابِ اَخْرَجْتِ بَرْدِ كَرْتَسْتِ دَر دَرِيْنِ آيَتِ حَقِّ تَعَالٰی هَمَّانِ
 رَا دُو وَ عَدْنِ فَرموده كَلِيْ دَر دُنْيَا دُوْمِ دَر اَخْرَجْتِ وَ شَكَّ نَيْسْتِ كِهْ وَ عَدْنِ هِنَا بُوفا
 و هَمَّانِ بَر دَر دُنْيَا جَا كَرْتَسْتِ خُصُوْصًا خَلْفَايِ ثَلَاثَهْ رَضِيْ اَمْعَنَهُمْ كِهْ مَدَتِ الْفَقْرِ دَر مَدِيْنَتِ
 مَانَدَنْدِ وَ بَعْدَ وَفَاتِ هَمَّانِ جَا مَدْفُوْنِ شَتَدَنْدِ جَنَابِ شَيْخِيْنِ رَضِيْ اَللّٰهُ عَنْهُمَا بِمَقْدُوْرِ رَحْمَتِ
 صَلَّی اللّٰهُ عَلَیْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّمِ سُوْسَتَنْدِ وَ عَمَّا نِ رَضِيْ اَمْعَنَهُ دَر بَقِيعِ مُتَصِلِ رَوْضَهْ اَمَامِ حَسَنِ عَلَیْهِ
 مَدْفُوْنِ گشتِ وَ حَقِّ تَعَالٰی وَ عَدْنِ دُوْمِ رَا هَمَّانِ بُوفا خَوَا بَدِ رَسَانِدِ پَسِ كِهْ فَرْعَدَهْ دُوْمِ
 دَر حَقِّ اَنَهَا اَنَا كَرْدَنْدِ مُنْكَرِ آيَتِ بَاشَدِ وَ كَا فَرْدِ دُو نَفُوْذِ اَمْرِ اَنَ اَنْ رَا كَلْبُ الْكَلْبِ
 هَا جَرُوْ اَمْرُ لَيْسَ بِمَا قُتِلُوْا بِدَرْ سِيْكَهْ پَرُوْرْگَا رُوْمَرَا نَا نِ رَا كِهْ هَجْرَتِ كَرْدَنْدِ
 مَدِيْنَهْ اَزِ پَسِ اَنَكِهْ عَذَابِ كَشِيْنِ بُوْدَنْدِ اَزْ دُوسْتِ كَهَارِ تَجَاهُدْ وَاَوْصَابِ وَاَوْسِ
 جِهَادِ كَرْدَنْدِ وَ صَبْرِ نُوْدِنِ اَنْ رَا كَلْبُ مِنْ بَعْدِ هَا الْفَقُوْرُ وَ اَحْلِيْهُ بَدَسْتِيْ كِهْ پَرُوْرْ
 بَعْدِ اَنْ هَجْرَتِ جِهَادِ وَ صَبْرِ هَر آيَنِهْ اَمْرُ زَمَنِ هَسْتِ گَنَاهَا نِ اِيْشَانِ اَمْرُ اَنِ اِيْشَانِ قَاصِبِ
 نَفْسِكَ مَعَ الَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ رَبَّهُمْ بِالْعَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيْدُونَ وَجْهَهُ
 وَلَا قَدْ عَيَّنَّاكَ عَنْهُمْ تُرِيْدُ زَيْنَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا بَا زَدَارْتِ خُوْدِ رَا كَسْبِ
 كُنْ بَا اَنَا كِهْ مِيْرِ شَتَدَنْدِ پَرُوْرْگَا رُوْمَرَا بَادِ اَوْ شَبَا نَكَا مِيْخَوَا مَهْدِ رَضَايِ اَدْرَا بَا

نیکو

نیکو

از سرور و حاجت رسیدن
 از سرور و حاجت رسیدن

از سرور و حاجت رسیدن
 از سرور و حاجت رسیدن

که در گذر چشمهای تو از ایشان بینی در محبت و درویشان صحابه پیش و گوشه نشینان
خود و اما ایشان اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصَّالِحٰتِ اَنَّا لَا نُضِيعُ
اَجْرَ مَنْ اَحْسَنَ عَمَلًا بِرِسْنِكَ كَسَانِكَ اِيْمَانُ اُوْرده اند و عملهای پسندیده
کرده اند بجهت باطن نگردانیم ثواب یکدیگر عمل کند اُولَئِكَ لَهُمْ جَنٰتُ
عَدْنٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا اَنْهَارٌ تَرْجَعُ فِيْهَا اَمْثَلُ مِنْ بَحْرِ لُبْنَانٍ فَيَسْكُنُوْنَ فِيْهَا
مِنْ اَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ پیرایه داده شوند و برشتهها از دستو انهای نَرُوْ
يَلْبَسُوْنَ ثِيَابًا خُضْرًا مِّنْ سُندُسٍ اَمِنْ اِسْتَبْرَقٍ بَوسند جامههای زیوریا
نازک و دیبای طبرمت کنند فَيَقْعَلُ الْاَدْنٰى نَجْمٌ دهنندگان باشند
بر تختها کفاری که مسلمین اند ابرته کمال میرسانند و ایشان آمد شکایت بحجاب
رسالت پناه صلوات الله علیه آله و سلم می نمودند آنحضرت می فرمودند صبر کنید که
من با مو بقال نیستم چون هجرت مدینه واقع شد اذن بقال در رسید و اهل
آیتی که در آن باب نازل شد این بود اِذْ قَالَ الَّذِيْنَ يُقَالُ لَهُمْ اَطْلُفُوْا
دستوری و اذن داده شد بکارزار کردن مرآت آن که میخواستند کارزار کردن ا
بعضی صحابه را سبب آنکه ظلم کرده شده اند ایشان از دست کفار اِنَّ اللّٰهَ عَلٰی
تَعْوِيْهِمْ لَقَدِيْرٌ برستیکه خدا برای کردن آن مظلومان اصحاب پیغمبر اند
صلوات الله علیه آله و سلم بر آنکه قادر است اِذْ قَالَ الَّذِيْنَ اُخْرِجُوْا مِنْ دِيَارِهِمْ لَقَدْ
خَرَجْنَا اَنْ يَّقُوْلُوْا اَرْبَابُنَا اللّٰهُ اَنْ مَّظْلُوْمَانِ که بیرون کرده شده اند از سر

در هیچ جای

سبب بجان

ایضا

ایضا

ایضا

ایضا

ایضا

ایضا

ایضا

ایضا

ایضا

ایضا

سنان و حسن و حسین و علی و ابی طالب و اهل بیت
 که بر سر آن از خانه های شان بیرون کردند بلکه سبب ایان و توحید
 بیرون کردن از این خط برین می شود و نمایان می گماند که او که برای طلب خداوند
 ریاست بفرمودن هم اسلام آورده بود و برای همین هجرت کرده بود و کوفه را که کربلا
 و هجرت برای دنیا کرده بود و بر کربلا ایان بفرموده و گشته باشد چگونه با وجود این
 این شباهت و این راه را در راه دهر و گویا که **لَا تَجْعَلُ اللَّهُ النَّاسَ بَعْضُهُمْ**
عَلَىٰ مَنَاسِبٍ صَوَاعِقُ وَبَعْضُهُمْ عَلَىٰ مَنَاسِبٍ وَصَلَوَاتُ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ
 که میگوید و اگر نبودی منع کردن خدا مردمان را بعضی را بعضی یعنی بعلبیه مومنان را بکافران
 بر آید و بر آن کوفه که بعلبیه کافران صومعه های اهل بیت را بعلبیه کافران و کافران
 جو و دان یعنی در وقتی که شهادت آنها منسوخ نشده بود و سبب ایان مسلمانان که یاد
 کرده و می نمود و اینها نام خدا بسیار یعنی اگر اهل اسلام بر اهل کف غالب نیاید خانه های
 عبادت خراب گردد پس حکایتی همین قیاضا کرد که اهل اسلام را دستور می داد
 شود ازین لفظ تو فراموش که یکدیگر بیاورند و با جری که فی سبیل الله بودند اندک بودند
 دیگران برای اغراض دنیوی هجرت کرده بودند باطل می شود چه که عقل و شعور را
 نخواهد گفت که دستور می داد که کس از هجرت کنندگان داده بودند و اینرا هم
 منافی حکمت الهی است که بعلبیه مومنان منظور است و ظاهر است که هر چند ترت
 مجامع برین باشد علیهم السلام بطور این چنین واقع گشت که در هر مکه همیشه اهل اسلام

نیک

در اید و بدیدند چنانچه در روز بدر سه صد و پنجاه کس بودند و علی بن ابی طالب و عباس بن علی
 حق تعالی قوت مهاجرین را که در نصف حاصل شده بیان کرد و در اینهاست **وَإِذْ قَالَ اللَّهُ لِمُوسَى إِذْ أَنْتَ عَلَى الْكَلْبِ أَنْتَ مُصِيقُونَ فِي الْأَرْضِ عَنَّا فَوْنٌ أَنْ يَخْطُبَكُمْ الْبَنَاءُ**
فَأَوْ كَمَا كُنْتُمْ تَكُونُونَ و یاد کن ای موسی که در آن وقت که در آن کوه بودی و شما را از آن کوه
 و بیچاره در زمین که خوف میکردید که بر آیند و نیست و نبود سازند شمار مردان
 یعنی کار پس چاره او شمار و قوت او شمار ایاری در آن خود و **وَإِذْ قَالَ اللَّهُ لِمُوسَى إِذْ أَنْتَ عَلَى الْكَلْبِ**
أَنْتَ مُصِيقُونَ فِي الْأَرْضِ عَنَّا فَوْنٌ و روزی او شمار از طلالها بالذین با تا شکر گشت
 که حق سبحانه و تعالی در دین تمام مهاجرین ایجاد داده و همه از روزی طلیات عتبات
 فرمود و همه انصرت و قوت او پس اگر جمیع هجرت کنندگان ناصران خدا و یاری
 کنندگان رسول او می بودند و هجرت آنها برای خدا بنودی حق تعالی با آنها ذکر کرده
 رحمت و احسان فرمودی از آنها شکر این نعمت نفع استی حضرت آنها کردی و حاجت
 میفرماید **وَكَيْنُصْرَانِ اللَّهُ مِنْ يَصْرُوكَ** و البته یاری خواهد خدا کسی را که در این
 یار رسول او یاری می پس وجود این تصریحات قرآنی هر که می را از مهاجرین طاعت
 یا گوید که هجرت آنها برای خدا بنود یا گوید که آنها ناصران رسول او بودند بیشک به شبه
 سطر و ادبی کرده آید عزیز حق تعالی درین آیت و عده داد مهاجرین که آنها را
 نصرت خواهیم داد و خلافت و عن آل محال است حق تعالی برینهم خیر از نصرت
 دوستان و کنیت دشمنان خود قادر است چنانچه میفرماید **إِنَّ اللَّهَ أَكْبَرُ مِنْ أَنْ يَخْشَى**

سید الشهدا
 الزین العابدین

سید الشهدا
 الزین العابدین

ایضا

بدست خداوند است و انما است بر نصرت یوسفان غالب است بر کس که بر او جزیر کر
 خواهد علیه و هو موافق و عده خود بخندین بلیا و دو نفر فارسانید که روزی بر او صیحاب
 رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم نیاوریدند و بر کفار غالب می آمدند چنانچه
 روز فتح که انبوه کثیر بهم رسیدن شده و حجه الوداع اینقدر کثرت پذیرد
 گشت که هر سو که نگاه میکردند سوا می ایستادند و بعد وفات
 سید عالم صلی الله علیه و آله و سلم مهاجرین یعنی خلفای اشدین را بنفست
 و نصرت داد که تمام کفار عرب و مرتدان اعراب یهود و نصاری شام و روم را بفرست
 و بکشند یا اسیر کردند و بخرید نهادند و خزان کسری و قیصر را بر مسلمانان تقسیم نمود
 و هر سهم عبودیت و امر معروف و نهی منکر بوجهی که شاید هم در حضور آنحضرت صلی
 علیه و آله و سلم بهم بعد وفات او در ایام خلافت افتد انچه دجا آوردند چنانچه خود
 میفرماید **الَّذِينَ آمَنُوا مَكَانَهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ**
 مهاجرین آنانند یعنی صفت و حال مهاجرین اینست که اگر قدرت و تمکین و جاد و هم
 در زمین بر پا دارند نماز را و بدهند زکوة را و **أَعْرَضُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا**
عَنِ الْمُنْكَرِ و امر کنند مهاجرین دیگران را بخوبی و نیکی و منع کنند دیگران را
 از زشتی و خلاف شریعت یعنی از مهاجرین هر وقت افتد امر بد و فعل بد و جمع آمد
 هم کمال انفس خود و تصفیه آن با انواع عبادات مالی و بدنی و هر چه یگانه بود
 امر معروف و نهی منکر آبی برادر که ایمان بخدا و رسول او دارد و قرآن را بدست

نکته

اغناؤكم عن اذیایم مذکور بوجاهت دریافت خواهد کرد که ابو بکر و عمر و عثمان بنی النبی
 عنهم شیک از مهاجرین اولین اند و اتفاق بر آنها را نیست چه سابق در ذکر کنند
 که نیست و اما که صفی الکاذب من گوی و لا یضیر یعنی منافقان کسی بین
 یاری بخند و دین آیت مذکور مهاجرین فرموده و لیکن صریحاً الله من بیضر
 و البته یاری کند خدا کسی که دین او یاری دهد و شک نیست که یاری آنها تمام
 از مهاجرین انصار فرمودند و همه آنها آن بزرگوار از خود افضل است خلیفه و امام
 و همیشه نماز و جهاد همراه آنها کردند و اگر آنها منافق بودند کسی مست آنها هم
 نمیگرفت چه جای امامت و خلافت پس ثابت شد که خلافت آنها حق است
 و ثابت شد که آنچه آنها در وقت مکتب خلافت خود بجا آوردند حق و درست است و از
 ارباب امر معروف و نهی منکرست نظم و فساد چنانچه قوله تعالی الذین انما یستغنون
 تا آخر شهادت است پس آنچه منکرین حق آنها قصه با طویل و عرض بطریق طعن و تشنیع
 روایت کنند کفر صریح و انکار این آیات قرآنیست و نیز ظاهراً است که آنچه بزرگان
 گویند که علی و رضی الله عنه بعد وفات پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم دعوی خلافت
 نمودند و خانه بخانه مهاجرین انصار میکشیدند و حجت بر آنها قائم میکردند که نخست
 صلوات الله علیه و آله و سلم مرا خلیفه کرده اند کسی از آنها یاری او قبول نمود که حجت
 و کفایت صریح حکما را این آیت است هر که از ائمه الیومین علی رضی الله عنه در میان
 اولین اند و خدا تعالی آنها را و عدل نصرت کرده نه و عدل خدا را و رسوای

حجت
 صحیح
 است

نهی که باطنی و حقاقت منکرین که دعوی محبت حضرت علی کنند و آنچه خدا و خداوند
 در حق منافقان کرده بود این باطنی شناسان حق او خوانند و گویند و صافی که از
 حق و علی و کلامی که بپیر آبی برادر برادرین عقل باشد بروی کاشمش نصف الهی
 واضح و واضح خواهد بود که در حقیقت این عقربان تمام بانیاں سبب نشان منکرین
 قرآن و دشمنان اهل بیت اند و تمام کتب این قسم سخن مملو بکفریات و دروغیات
 نه ایشان به اطمینان که کار دارند بر رسول او و نبی او ولی الامر بلکه بنای مذمت بر
 ایشان باغواهی یهود و ناهبوست که اول بر ایشان عبد سبب با یهودی بنا
 رخص نهاده بود و نفقه کند خوف و ذلت که درین سبب از یهود ایشان
 رسیده حق تعالی در حق یهود فرمود **وَصَرَبْتَ عَلَيْهِمُ الدَّلَّةَ وَالْمُسْكَنَةَ وَ**
أَبَاؤُكُمْ يَنْصَبُونَ اللَّهَ وَرَدَّهُ شَدَّ وَتَقَرَّرُ نَفْسُهُ بِرُحُوَارِي وَكَلَمَتِ
وَرَجْعُ كَرُونِ يَنْصَبُ لَظْفِ اذْ لِكَ يَا كُفْرًا كَانُوا اِيْكَفَرُوْنَ يَا اَيَاتِ
اِيْنِ ذَلَّتْ وَخَوَارِي بِرُيُودِ سَبَبِ اَنْتَ كَ اِيْشَانِ بُوْدَنَدَ كَ كُفْرِيْكَ نَدَ بَا اِيْشَا
 خدا ای برادر آنچه یهود و ناهبوست آیات گفت محمد مصطفی صلی الله علیه و آله و سلم را
 که در توریت بودند می پوشیدند جمال و عوام خود بر خلاف اوصاف جمیده
 صلی الله علیه و آله و سلم بشما مل و قبا ح دجال سعاد الله آنسر در اوصاف میسند
 و باین سبب ملعون ابدی شدند و بانیاں این فقر اوصاف جمیده صحابه را
 از توبه و تقوی حق پرستی جهاد فی سبیل الله که در قرآن مذکور اند پوشید و پوش

در این کتاب

یعنی

جمال خود آن بزرگان اوصاف منافقین ظاهر گشته که می گفتند که علی مرتضی قضا
در ظاهر بد و بی غیر می گفت و در باطن خلاف آن ضمیر پنهان داشت و این در وصف منافقان
در قرآن آمده **وَإِذَا كُفُّوا أَلْيَدِيْنَ أَمَّا قُلُوبُهُمْ فَأَلَوْنَ أَمْنًا** چون با قاتل کشته منافقان
به سونمان گویند **يَا إِيْمَانُ ارْجِعْ** و **إِذَا خَلَوْا إِلَىٰ شُيُوْطَانِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ**
و چون خلوت کنند شیاطین خود گویند بدستیکه ما شما را اگر اینها محبت مرتضی
می بودند در وصف او خوانند **يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَحْزَنُونَ أُمَّةٌ**
كُلٌّ فِيهَا فَرَسٌ یعنی او شان جهاد می کنند در راه خدا و نمی ترسند از ملامت ملامت کنند
و گاهی می گفتند که مرتضی را کسی یاری نکند و معاذ الله او را اسیر کرده برای محبت ظلم
برند و خانه او را سوختند و بر تو واضح گشت ای مصطفی که این در وصف منافقان
در قرآن مذکور گشته **وَمَا لَهُمْ فِي الْأَرْضِ مِنْ قُوَّةٍ وَلَا فِصْلٍ** اگر ایشان محبت
و فدوی آنجناب بودند می در حق او بخوانند **وَكَيْفَ يُصْرِكُ اللَّهُ مِنْ بُنْتَانِهِمْ** و گاهی
گفتند که مهاجرین بعد آنحضرت اتفاق بر باطل کردند حق از دست حق آن عصب کردند
و امر بنکر و نهی از معروف نمودند و احکام سنت را تغییر دادند و این در وصف منافقان
در قرآن آمده **وَالْمُنَافِقَاتُ بَعْضُهُنَّ مِنْ بَعْضٍ يَأْمُرْنَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ**
وَيَهُونَ عَلَيْنَهُنَّ اللَّعْنَةُ و فاینها منافقان آنکه امر بنکر و نهی از معروف نمایند اگر
ایشان ایمان بقرآن میداشتند در حق آنها **إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُوا**
أَقَامُوا الصَّلَاةَ می خوانند و بر غیر نبط دیگر احوال و ایهات ایشان را قیاس می کنند

در وصف منافقان

اینها

در وصف منافقان

در وصف منافقان

در وصف منافقان

در وصف منافقان

در وصف منافقان

کر دے کہ ہر چہ گوید خلاف قرآن باشد ایست حال ایشان بکتاب اللہ و اہل بیت
 معلول اللہ صلی اللہ علیہ و آلہ وسلم آئی عشرہ زائیدہ گفت کہ برای غیر خواہی انبائی
 ست کہ بگفت و گوی فریب دادم گفتے افتد باید کہ این کلام را حمل بر کہ و کا
 نمکنی بکہ اضافہ ایمان خود بقرآن استوار کنی و گرنہ ہلاکتی و ما علیک
 ایہا الکاذب و الہادی ہو اللہ الی الصواب باز بت کہ جنت اللہ جنت
 منعقد حال آن بزرگان می شود و الذین کفروا و افسدوا فی سبیل اللہ قتلوا
 او کما کفرتم و اللہ یرزق المحسنین آنکہ چوت کردند در راہ خدا پیشرفت
 یا بردند ہر آئینہ روزی دہد خدا ایشان را روزی نیکو کہ نفع بہت ست و ان اللہ
 کو بخیر و الا از دین و بدستیکہ خدا ہر آئینہ اوست بہترین روزی ہندگان
 کی کہ جنتہم و الذین کفروا ہر آئینہ در آرد ایشان را خدا بہشت داور
 کہ ایشان پسند کنند یعنی ملائکہ بہستقبال شان آیند و ایشان اتعظیم تمام بہشت
 در آرد ای ہوسنہ کہ عنایت ایزدی چہ نسیں شفیق این بزرگان ست خواہ ایشان
 گشتہ شوند و خواہ در خانہ بیزندی شبہ بہشت بکرامت در آیند پس سر کہ در حال
 یکی ہم از ایشان سوائی جنت چیز دیگر گمان کند کافر و دھو اجنبکم و ما
 جعل علیکم فی الدین من حرج او کہ خداوند سب پرگزید شمارا و نگذاشت
 بر شمار دین هیچ تنگی ایست کہ انما ہدیہ و پیروی کنید دین پر خوار
 کہ ابرہمیت ہو ستمک و المسئلین من قبل و فی ہذا نام نہاد شمار ہلا

کتاب التوبہ

ایضا

ایضا

کتاب التوبہ

ایضا

ایضا

پس از قرآن درین قرآن نیز میگویند ان الرضی عنکم ورضی عنکم وکان فی
 شهادتکم علی الناس تا باشد پیغمبر گواه بر صدق شمار و زیامت باشد شما
 گویان بر منکران نبوت برسانید انما پیغام حق را با شما فایده صلا الصلوة
 و اتوا الصلوة و اعقبهموا بالله پس بدارید نماز را و بدید زکوة را و جنگ
 بفضل خدا یا بختاب خدا هو مومون لکم فقم المولى و فقم النصیر است
 یار و متولی کار و بار شما پس کی موی است و نیکی ماری مهند قد اطلع المؤمنون
 الذین هم فی صلاتهم خاشعون بدرستی که رسگار شدند و مطلوب رسید
 مومنان آنکه در نماز خود رسنده گانند و الذین هم عن اللغو معصون
 و آنکه ایشان از سخن باطل میپرهوده و در انباشته روگردانند و الذین هم
 للذکر فاعلمون و آنکه ایشان زکوة را داد کنند گانند و الذین هم لفرعهم
 حافظون الاعلی آذ واجهم او ماملکت ایما هم فاعلمهم فاعلمهم فاعلمهم
 و آنکه ایشان مرفوعهای خود را بخدا بندگان اند مگر بر زبان خود یا کثیران خود
 پس بدستی که ایشان طاعت کرده بنده نیستند فمن ابتغى وراء ذلك فاولئك
 هم العادون پس که طلب کند سوائی وجه یا مملوک خود پس آن گروه تجاوز
 از حلال مجرم میسخت مباشرت حرام است سوائی از وجه شخص یا کثیر و کاین
 مردوزن حلال اند پس این آیت نص قطعی است بر حرام بودن تنه چهره زن که متعنه
 خوانند نه مملوک است و نه داخل از و بی چرا که احکام از وجیه از طلاق و نفقه و کت

این

جلد دوم پنجم

استغفار بخت بدست از حق

مُحَافِظُونَ وَأَتَانِكُمْ إِيَّانَ بِنَا زِلَافِي خَوْفًا فَطَقْتُ كُنْدَ كَانِ أُنْزِلُكَ هُمْ
 الْوَارِثُونَ الَّذِينَ يَرْتُونَ الْفَرْقَ وَسْ هُمْ فِيهَا خِلْدُونَ الْفَرْقَ الْفَرْقَ
 وارشان که وارث شوند فرموس که درجات بهشت است ایشان در آن درجا
 همیشه باشد حق تعالی در سوره نذر در پاکه امی حضرت عیسی علیه السلام رضی الله عنهما
 واهل عات او از همتی که منافقان بجناب او کرد و بودند و در کعب نازل فرمود و در آن
 زجر مایع نمود و بفرمایند لَعَلَّكُمْ اللَّهُ أَنْ تَعُودُوا الْمِلَّةَ الْبَدَا إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ
 پند می دهد و منی بفرماید شما را حدیثی که آنکه عود کنید بشل این بهتان سبیل دوم
 اگر مستقیه شما از اهل ایمان یعنی اگر شما ایمان دارید باز همت و اذیت بجناب عیسی
 بندید ازین آیت معلوم میشود که هر که بجناب پاک صدقه نسبت کفر یا عدالت کند
 مومن نیست فخر این قصه این آیت فرمود اُولَئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ مِمَّا يَقُولُونَ
 آن گروه یعنی جناب پیغمبر صلی الله علیه و آله وسلم و عایشه صدیق و صفوان پاک
 و غیره اند از آنچه میگویند منافقان و این است که کلمات خبیثه لایق حال ایشان نیست
 لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِثَةٌ وَكَرِيمٌ بَرَّای ایشان مغفرت است و وریثه
 که نفیم بهشت است این آیت نص قطعی است در بهشتی بودن حضرت عایشه خدیجه
 تعالی عنها که حق تعالی در حق محرم پیغمبر و جنین مهد و جای دیگر فرماید و اُولَئِكَ
 هُمُ الْوَارِثُونَ یعنی زنان پیغمبر و در آن مومنان اند و حجاب آنست که دعوی ایمان کنند
 و بجای تعظیم مادران کفرشان نمایند حاشا اگر ایشان مومن می بودند بوعطا

نموده و بفرماید که اینها را از ایمان دور کنید

کسی که بگوید که اینها را از ایمان دور کنید

کسی که بگوید که اینها را از ایمان دور کنید

عمل کرده گردش این میان بلکه بدتر از آن می گشتند لیکن ایشان ابایان چه کار
 می کردند ختم بفضل خود ایمان بعت آن نصیبشان فرمایند انگاه تنظیم مادران بجا
 و اکثر الهادی الی الصواب الا که باب چون ملاحظه نمودند
 انصار جا گرفتند و فریاد اکثر قبایل عرب بجا رفت ایشان اتفاق نموده شدند و رو
 پیافهمای تند آینه و سخنان فتنه انگیز می پراستادند و ملاحظه آن که اوقات
 سلاح با خود می داشتند و روزگار بول و هر سر سبز را می زد و روزی با یکدیگر
 گفتند آیا زمانی بر ما د که خود را با اسطمن و ایمن بسیم و بفرانخ خوار بشیم
 حق تعالی آیت فرستاد و وعده سوگند داد و فرمود و جعل الله الذین استخفوا
 منکم و جعلوا الله الکات لیستخفهم فی اوه دهن کما استخلف
 الذین من قبلکم و وعده دارد خدا استخالی کسانی را که ایمان آورده اند از شما
 و کارهای نیکو کردند بر آینه خلیفه گردانند و خلافت دهد ایشان از زمین کفار
 از عرب عجم و چاک خلیفه گردانید و بدانسان که پیش از ایشان بودند یعنی
 بنی اسرائیل که زمین مصر و شام بدیشان اوقات تصرف در آن کردند و می گفتند
 الحمد لله الذی اوتیهم و البتة تمکین و بدو یاقوت ساز و در این
 دین ایشان از آن دینی که پسند کرده است ختم بر ایشان یعنی دین اسلام را و قوت ایشان
 غالب گردانند و کیبذلکم من بعد سخنی که آمنا و هر آنکه بدل
 گردانند ایشان را بعد خوف ایشان این یعنی در وقت خلافت ایشان حق

بسیار از این سخن می گویند

ایضا

ایضا

ایشان برود و اینی دست دهد کعبه و نبی کایشر کون بی شیک
پرستش کنند مراد از زمان خلافت خود شرک نکردند با من چیزی را ای کبریا
در نصیحت این آیت تامل کن که حق سبحانه و مجازین عده خلافت دلو و خبر داد که
در وقت خلافت ایشان اسلام غالب آید و خوف نرا اهل گردد و خلفا با وجود کافران
خلافت مرا سمع بودیت بوجه حسن بلا شائبه شرک بجا آرند پس این آیت دلیل اجماع
و آنست که هر چه در وی مذکور شد بود بطور آمد حق سبحانه بعد وفات آنحضرت
صلی الله علیه و آله و سلم خلفای اربعه را شدین ائمسه خلافت نشانید و عده
خود دست فرمود چنانچه از دست این بزرگان هزار بار فرمودین و کفارت نشد
و اسلام بجای خود قرار یافت و هزار بار مسجد بنا کرده شدند و معبد کفار و بتخانه
خراب گردیدند و عبادت خدا از ان بزرگان بوجه حسن بطور آمد و آنچه حق تعالی
در آیت تکمیل مجازین خبر داده بود اقامت صلو و ادای زکو و امر معروف
و نهی منکر از دست ایشان واقع گردید پس این آیت نص قاطع است در حقیقت
خلافت ایشان و در آنکه ایشان در ایام خلافت سواهی حق پرستی و امر معروف
چیز دیگر کرده اند پس که در حق آنها سواهی امر معروف و حق پرستی چیز دیگر نگذا
بر و آیات قرآنی شکر باشند و کاف که در دلبود با نده من و آنکه بعضی حقا گمان کنند
که این وعده در زمان امام هک علیه السلام بطور خود ابد پیوست به حالت ظاهر
و باطل است و هیچ دلیلی بر نفعی نیست بلکه کلمه منکم در آیت شریفه که خطا

خطاب می‌فرماید: ای کسانی که ایمان آورده‌اید، از این لفظ که می‌آید
 در آیت تمکین مهاجرین گذشت دلالت ظاهر است بر آنکه مرا تمکین و استخلاف مهاجرین است
 چه ظاهر آنست که مال هر دو آیه یک باشد و نیز اگر مهاجرین از دست کفار اید و رنج کشند
 و جهاد کنند و خانمان خود گشته بطلای مطن شوند با آنها گفته شود که بعد از نزول
 یاد و از ده صد سال یکبار از اولاد شما هفت یا هشت سال خلافت در زمین خواهند
 چه جای تمکین آنهاست که حق هم تجویز نموده چه جای کسی که خود را از اهل علم بشمارد و نیز در آیه
 مذکور که ضامرج و ارشد اند چنانچه لفظ الذین آمنوا و لفظ هم در چند موضع و لفظ الذین
 و لفظ لا یفرقون این همه الفاظ جمع دلالت دارند بر آنکه مراد آنست که خلافت در میان
 را از ایشان پس ظاهر شد که آن گان آنها محض اتباع نبوت معانی قرآن مجید می‌که دعوی
 ایمان بقرآن کنند و با قرآن تحریف نمایند و خواهند که همه خصوص موافق با هوای ایشان
 گردد و حاشا شام حاشا این چه طور صورت بند و بلکه حق تعالی موافق حکمت خود از معرفت
 نه بنا بر خاطر داری اتباع کسی چنانچه فرموده و لَوِ اتَّبَعَ الْحَقُّ أَهْوَاءَهُمْ لَفَسَدَتِ
 السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَاكْرَمَاتٍ بَرِئَتْ مِنْ ذَلِكُمْ وَاكْرَمَاتٍ بَرِئَتْ مِنْ ذَلِكُمْ وَاكْرَمَاتٍ
 کفار را بر آینه تبا و فاسد شد آسمانها و زمین هر چه در آنهاست بکلی آتینا هم
 بِذَکَرٍ هُمْ هُمْ عَنْ ذِكْرِ هُمْ هُمْ عَنْ ذِكْرِ هُمْ هُمْ عَنْ ذِكْرِ هُمْ هُمْ عَنْ ذِكْرِ هُمْ هُمْ عَنْ ذِكْرِ هُمْ
 بر عطایشان یا تحریف ایشان پس ایشان از موعظت خود و گردانند آبی غیر نازل
 درین آیت کن معنی قرآن خود پرستی کن بلکه هوای نفس خود را تابع قرآن و ادب

و این آیه
 در قرآن
 در سوره
 بقره
 آیه ۱۲۹

و این آیه
 در قرآن
 در سوره
 بقره
 آیه ۱۲۹

بجای خود می آید و در این

نور باید جای آورد و تفسیر آن تاویل آن بهیچانکه بکایت دیگر منافی و مخالف نشود و الا
 خوف کفرست نفوذ باید منہ آیدیم بمقصود باریش نو که متعلق به بدو است اختلاف صحابه
 میفرماید و من کفر بقلی ذلک کاف و لئلا ھو الکافر السقون و ہر کہ کفر
 دور زد درین نعمت بعد راستی آن عده حق پس آن گروه کافر آن نعمت ایشان را
 کامل و مفق در لفظ من کفر اشارت بہ آنکہ خلافت این بزرگان نعمتیست عظیم
 اہل اسلام کہ شکر آن بکافہ انام و ہست و کہ ام نعمت بالاتر ازین باشد کہ دیار کفر
 و قیصر بہر ہم زنند و خزانہ ہا در سلطان قہمت نمایند و امر معروف و نہی منکر بجا آرند
 و بانگ اشھد ان لا الہ الا اللہ و اشھد ان محمداً رسول اللہ و اشھد ان علیاً علیہ السلام
 سربلند شد و کفار بنیفا و حدیث میرند و اشھد ان علیاً علیہ السلام و اول کسیکہ کفر آن نعمت
 کرد و در زمرہ فاسقین داخل شد تا لان امیر المؤمنین عثمان بن عفان علیہ الرضوان
 بودند بعد از ان خروج گرفتہ بنسبت بنی امیہ کہ تنگ حرمت اہل بیت رسالت علیہ
 علیہ السلام نمودند و در بارہ حضرت سید الشہداء امام حسین سید مظلوم علیہ السلام
 ہر چه بنیاد بجا آوردند بعد از ان فرقہ ضالہ انکسارین کہ خلافت آن اکابر را بر علیہ السلام
 و کایات قرآنی ذکر یافتہ عمل کردند و از قرآن بالکلیہ دست برداشتند چنانچہ سابق واضح
 کردیم و مستحق خطاب کہ من کفر بقلی ان حدیثی کشتید و کشتند و کشتند و کشتند
 کہ اہل سنت و جماعت باین ہمہ بزرگان چہ اہمیت و چہ صحابہ حسنہ عقیدت داشتہ
 انچہ در خصوص سید الشہداء و اوصاف حمیدہ آنہا در و یافتہ اند ذکر میکنم و شب ہفت

روند حای مغفرت در حق آنها میخواند اولیای علی الهدی بنی و آل محمد و آل فاطمه
 علیه السلام و جمعی از یهود مکلفان و غیره و دیگر کفار عرب را برای جنگ آنحضرت صلی الله
 علیه و آله و سلم آماده کرده قریب به هزار کس جمع شده عازم مدینه شدند خبر حضرت
 رسالت صلی الله علیه و آله و سلم رسید آنحضرت با سه هزار کس از مدینه منوره نهضت
 فرموده لشکرهایون در پیش که کسب مقرر فرمودند و بعضی روایات آمده که آنحضرت
 صلی الله علیه و آله و سلم پیش از آمدن لشکر کفار صحابه خبر داده فرموده بودند که با جلال
 کار با شما سخت گردد و حاقبت شمارا بود پس چون افواج کفار رسیدند و مومنان
 دیدند ایمان ایشان زیاده شد و هیچ تردید بخاطر نیامد و در حق تعالی ازین حال خبرید
 و کاد آن المؤمنین که آخر آب قالوا اهدنا ما وعدنا الله ورسوله
 وصدق الله ورسوله هرگاه که دیدند مومنان گروههای کفار را گفتند این
 که وعده کرده بود ما را خدا و رسول او راست گفته است خدا و رسول او و ما اذا
 کذب ایمانا و ناسی لکما و زیاده کرد مومنان او دیدن احزاب مکر ایمان و گردن نهادن
 بفرمان الهی و رسالت پناهی جمعی از صحابه نذر کرده بودند که در لشکر تقسیمی جنگ کنند
 که فترت شهادت چشند حق تعالی خبر میدهمین المؤمنین رجال صدقوا
 ما عاهدوا الله علیهم یعنی از مومنان مردانند که راست کردند آن خبر را
 که عهد بستند با خدا بر اینچنین و قضا نخبه و منهم مفسرین بکلیه نظیر و
 پس بعضی از ایشان کسی است که فکر عهد خود را و بعضی از ایشان مستظرفین

بسیار است مومنان که در جنگ

ایضا

ایضا

ایضا

بعضی شهید شدند و بعضی نظر شهادت نشسته اند و بر عهد خود قائم و ثابت و مدام
 بکدام استیجاب و عمل نکردند بکدامی که یعنی شیوه ایشان فاسد است بهرند و دعا
 حق تعالی در سوره احزاب خطاب بزنان آنسر و صلی الله علیه و آله وسلم نموده بعضی
 احکام ارشاد فرموده میاید و اقمن الصلوة و اتين الزکوة و اطعن الله
 و سر سوله و بر پا دارید ای زنان پیغمبر را و بهر سید کوه را و طاعت کنید
 خدا و رسول او را انما یرید الله لیلین هب عنکم الوجل اهل البیت و
 یطهرکم تطهیرا جز این نیست که اراده می کند خدا تا میرد از شما پلیدی گناه
 ای اهل بیت پیغمبر پاک کند شمار پاک کردن و اذکر ان مما یتلی فی و کون
 من اهل البیت الله و الحکمة و یاد کنیدی زنان پیغمبر آنچه تلاوت کرده می شود
 بر شما از آیات خدا و حکمت این آیت تطهیر است در حق ازواج پیغمبر صلی الله علیه
 و سلم که تمام این رکوع در قبضه آنها مقسوم می شود و تذکره غیر عنکم برای تعلیق بر آن است
 پاک آنسر و صلی الله علیه و آله وسلم درینا یعنی در اهل بیت داخل است و منکرین که در
 ازواج طهارت سوره طن دارند و در هر جادری منصوص تحریف کردن و اتباع هر کس
 شیوه ایشانست میگویند که این آیت به چهار تن که در زیر گلیم آمده بودند مخصوص
 و ازواج را سعه از طهارت نیست این قدر نمی فهمد که معنی لفظ اهل بیت چیست و
 اصل استعمال او در ازواج است و بر دیگران تبعیت می آید و سابق در آیت
 و اذ حدو و من اهل البیت که مراد از اهل آنجا جاست است و اینقدر

ایضا

در سوره احزاب
 و سر سوله
 و بر پا دارید ای زنان
 پیغمبر را و بهر سید کوه
 را و طاعت کنید

ایضا

ایضا

ای مومن درین آیت تامل فرما کہ ازین نعمت و کرامت کہ اہم فاضلتر باشد کہ حق سبحانہ چنانچہ صلوٰۃ بر رسول خود فرستد بجان لفظ بر اصحاب او فرستد و کور دلان ازین سیم چشم پوشیدہ اند و گویند کہ صلوٰۃ و سلام حق اہل بیت است بر دیگران جائز نیست تا مجیدیکہ بر اولاد اہم ہم نباید گفت غایر آیت مکتبشان است آئی برادر حال این قوم بہ کتاب اہل بیت کہ ہر چہ گویند قرآن آن باطل و نابود سازد چنانچہ جایجا واضح سلختم عجب استعجاب باشد کہ بتلبیس ایشان چہ پیدہ از قرآن دست برداشتہ دین خود بیاد و در نفوذ باشد لیکن علم فرستہ اند کہ حفظ ادب مقتضی آنست کہ صلوٰۃ و سلام اولابر آنحضرت گفتہ بر آں و اصحاب باید گفت صلی اللہ علیہ و آلہ و اصحابہ اجمعین بعد ذہر حقیقت قرآن بودن او تصدیق کنند کتابہا سی سابقہ را میفرماید مگر آؤر

الْكِتَابَ الَّذِي نَزَّلْنَا فِيهِ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ

از آن کتاب کہ بر گزیدہ ایم ایشان را از بندگان خود یعنی آ

از آت کتاب خود گردانیم کہ ہمہ ظالم و کفر

پس بعضی از بندگان برگزیدگان ظلم کنندہ اند فرست خود را بتقصیر و عمل پرورفت کتاب

و مَن مِّنْهُمْ مُّقْتَصِدٌ وَبَعْضٌ اِذَا نَزَّلْنَا عَلَيْهِ مِثْرًا رَّوَّاهُ بَيْنَ يَدَيْهِ عَمَلٌ كُنْدٌ بَرَانِ

اوقات و مَن مِّنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ اِذْ نَزَّلْنَا عَلَيْهِ وَبَعْضٌ اِذَا نَزَّلْنَا عَلَيْهِ مِثْرًا

بجستہ احکام قرآن کہ پیوستہ بران عمل نمایند بہرستوری خدا و تو مسبق او

ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ

این بزرگترین بخشش است

بسیار
بسیار
بسیار

ایضا

ایضا

ایضا

جَنّاتٍ عَدْنٍ یَدْخُلُونَهَا اَبَنَیْهِمْ اَقَامَتْ دَرِیْنَ یَئِیْنَ ہر سہ گروہ درشتان
 یَدْخُلُونَهَا مِنْ اَسْفَلِ وَرْدٍ ذَهَبٌ وَّلَوْہُ لَوَّاعٌ اَکْشَبٌ سِرَیْہِ دَادہ شدند
 اِیْنَ ہر سہ گروہ دران ہشتا از دستو انہا ساختہ از زر و مروارید و لَیْسَ اَسْمُومَ فِیْہَا
 بَحْرِیْنِ لِبَاسٌ اِیْنِ اِن دَران جنات دیبا باشد و کَلَامُ اِیْنِ قَوْمٍ اَز آتش دوزخ
 نجات یافتہ بہشت رسد گویند اَلْحَمْدُ لِلّٰہِ الَّذِیْ اَذْهَبَ عَنَّا الْخُرْسَ
 حمد و ثناء خدای اَن خدا اینکہ دور کرد و برد از ما اندوہ دوزخ یا خوف رعد
 یا ہوم دنیا یا مانند اَن اِن رَکَبْنَا الْغَمَامَ وَنَسْتَعُوْذُ بِرَسْمِکَ بِرود و گام را از
 کنا ہکاران ہست و جزا دہندہ شکر گذاران اَلَّذِیْ اَحْلَلْنَا دَارَ الْمَقَامِ
 فَضْلَہ اَن خدای کہ خود آورد ما را بر سرای اقامت یعنی جنت اگر بیش و کم خود کلا
 یَمَسُّا فِیْہَا اَنْصَبٌ وَّلَا یَمَسُّا فِیْہَا الْغُوبُ اِنی رسد ما را در سرای اقامت یعنی جنت
 اِیْنَ ہر سہ گروہ در دنیا داشتیم و نرسید ما را در سرای اقامت ماندگی و طلال
 پاکیزہ باطن در آیت تامل فَا لَمْ یَجِدْ سَیْئَۃً وَّ تَعَالٰی سَیِّئَۃً اِمْتِ اَبَا بکر اَمْت سُرور از نظر تو
 چنانچہ اَمْت محمد صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم کہ ہمہ نیک بدشان را از زمین و چون
 اولی ازین اَمْت یعنی جماعت اصحاب سول در میراث دادن کتاب و در صطفا
 و برگزیدن اسبق و پیشوای اِیْن اَمْت اَن لاجرم مغفبت بر جمیع ذنوب آنہا و بشارت
 جنت اولی و احق از تمام اَمْت کہ بعد زمان ایشان آمدند خواهند بود پس اگر کسی
 ضحایی بالفرض معصیت ہم بہ نبوت رسد و ایت با حق صحیح شود و دخل ظالم النفس

خواهد بود و او را هم غایت ایزدی خدمت الله طعینا من عباده کما فی پوشاند پس آنچه
 در وقت خلافت امیر المومنین علی رضی الله عنه محاربات و مشاجرات در میان صحابه
 واقع شده از آن کف لسان نموده امیدوار باید بود که حق تعالی این همه را بفضل و
 رحمت خود پاک و مضاف نمود و اهل جنات خواهد نمود آنا این قدر باید فهمید که امیر المومنین
 مرتضی علیه السلام در این همه قضایا برحق بودند و مخالفان او بر باطل و کین نسبت کفر
 با جماعت مصطفین نمودن و زبان طعن و تشنیع کشیدن خود مطر و دودن است
 آری آن که سنانیکه منافق بودند و نظام هر کلمه اسلام خواندن بودند ازین رحمت و توفیق
 خارج اند و داخل صحابه لیکن بالا بر تو آیت الهی خواندم که آنها از اعراب بودند که
 اگر در میره مساکن و دہات شان بود بعضی از اهل بیته نیز بودند و اکثر آنها بل بهشت
 در زمان آنحضرت یا بعد وی صلی الله علیه و آله وسلم به اندک زمان ہلاک شدند و بانی
 محاربات باقی نماندند چنانچه تحقیق این معاد در ذکر منافقین بود چنانچه ظاہر گردد ای
 مابین گمان محکوم شدن ایم بایان برای حکومت نیا فرید اند ما را از حد و شرع
 تجاوز کردن جائز نیست بلکه ہر چه ارشاد شود شرع قبول باید نهاد و اگر طوع
 کہ ہر چه حاکم عادل کند همان درست پس با وجود این قسم تصریحات قرآنی اگر کسی
 بوجہ الہی عمل نکرده زبان دراز گردد فردای قیامت زبان او را بقصر آتش خواهند تیر
 و ما حکینا الا الکلاغ حق تعالی در سورہ مؤمن خبر داده کہ ملائکہ برای مومنان تنقذ
 میکنند الذین یحکمون الامر من حق کہ یسبحون بحمد ربهم ویسبحون

و ما حکینا الا الکلاغ
 الذین یحکمون الامر من حق
 کہ یسبحون بحمد ربهم ویسبحون

بہ انانکہ می بردارند عرش را و انانکہ گرداگرد عرش اندازد و بیان تسبیح مقرر
 بر ایشان شود و گارایشان انامی آید پروردگار خود و کیستغفرون للذین
 آمنوا و مغفرت می خواہند برای کسانی کہ ایمان آورده اند میگویند ربنا و سفت
 کل کلمۃ و علمنا فاغفر لکن تابوا و انبغوا سبیلک و قہم
 عذاب الجہنمی ای پروردگار ما فرار سید ہمہ چیز از روی رحمت و علم معنی رحمت
 و علم تو ہمہ چیز را رسیدہ است پس ہماہر زانان را کہ توبہ کردند و پیروی کردد راہ ترا
 کہ اسلام است و نگاہد را ایشان از خدا بفرخد گناہ و اذخلمہم جبات عذاب
 الائی و عدلہم ای پروردگار ما داخل کن ایشان در بہشت ہای قاست کہ عدل
 دادہ ایشان و من صلح من ابائہم و ازواجہم و ذریاتہم و در
 در بہشت با ایشان کہ کہ صاحب باشد از پدران ایشان و زنان ایشان و اولاد
 ایشان تا سرور ایشان در بہشت بدیدار آنہا تمام گردد و انانکہ انت کبر
 الحکیم و بدستی کہ تو غالبستی بر ہمہ چیز و ہر چہ کنی محکم کن و قہم الشیاء
 و نگاہد را ایشان از معاصی در دنیا و من قوت السموات یومئذ فقد
 رجعتہ و ہر کہ نگاہداری از سیئات درین جان پس تحقیق رحمت کردی اورا
 و ذلک ہوا الفکر العظیم و آن فیروزی بزرگست آبی عزیز شان مسلمانان
 پاکیزہ باطن آنست کہ مانند ملائکہ استغفار در حق مومنین خاصہ در بان احسان
 سید المرسلین صلوات اللہ علیہ و آلہ وسلم و صلی علیہم خاصہ در حق ہماہرین انبیا

اولین سابقین و خاصه در حق خلفای اربعه راشدین که **أُولَئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ**
 صفت آنهاست لیل و نهار شب و روز خود را بعبادت و انقیاد و کینه دل خود را بکفر
 ملائک صفت گردانند و زمره طالبین احسان محشور شود و الا مطر و ابدی
 گردد و نفوذ باشد **الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ لَهُ اسْتَقَامُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ**
عَلَيْهِمْ مِمَّا رَزَقَهُمُ اللَّهُ غُفُورًا و لا تخفوا و لا تحزنوا و ابالحقیه الی کونتم
تُؤْمِنُونَ بدستیکه کسانیکه تقصیر و روگردانند تعالی است پس تهاست
 و زید بند برین کلمه فرو می آید برایشان فرشتگان یعنی نزدیک مرگ یا بوقت
 بر آمدن از قبور یا در محراب یا کعبه یا نشان میگویند فرشتگان که خوف نکنید و غم مخورید
 و شاد شوید بهشتی که شما وعده داده میشدید به آن در دنیا بر زبان پیغمبر **الْحَقُّ**
أُولَئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ الدنیا و فی الاخره و دوستان شما و دم در زندگانی دنیا
 و در آخرت نیز دوستان شما ایم و کفر فیها کما انتم فیها و کفر فیها
مَا تَكُنْ حَتَّى مر شمارا باشد در خجاست هر چه آرزو کنند نفسهای شما و مر شمارا
 در آن آنچه خواهید شد **عَفْوٌ** و رحمت روزی میا کرده شده از نزد
 غفور رحیم سابق در کثرت تمکین مهاجرین مذکور شد که آنها را بنا الله گفته بودند پس
 بضم کردن این آیت به آن آیت یقین واضح گشت که اینهمه بشارت مذکوره فی نزد
 الایه نصیب آن بزرگواران یعنی مهاجرین خصوصاً خلفای اربعه راشدین شده
 که آنها پیشوایان انجماست با تفاق آنها بودند و از قوله تعالی **وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ**

و لا تخفوا و لا تحزنوا و ابالحقیه الی کونتم

ایضا

ایضا

ایضا

مَنْ تَوَصَّى بِكَ فَيَاقْتَدُ فَوْزَحْتَانِ دُوسْتَانِ اِيْن جَمَاعَتِ بُوْدَنَدِمِ دُرُودِيَا
 وَهَلْ اَزْتِ سِيسِ اِيْنِ دَرِجَلَاءِ الْعِيُوْنِ كِهْ اَزْ كِتَبِ مَعْتَبَرِ تَرْوِشِ مَهْتِ گُفْتِهْ كَاكِزْ جَبْرِيلِ
 وَيَسَايِئِلِ دُوسْتِي اِيْنِ شَيْخِيْنِ كِهْ سِنْدِ اَزْ اَعْذَابِ مَكُوْنِهْ شُوْدِ كُفْرِ صَرِيْحِ وَ اَنكَارِ اِيْنِ آيَاتِ قُرْآنِيْتِ
 وَ لَازِمِ يْ آيْدِ اَزِيْنِ رُوَايِتِ كِهْ تَمَامِ مَلَكِهْ سِوَا اَعْذَابِ كُنْدِ چِهْ اَنَهَا بِحَكْمِ اِيْنِ آيْتِ دُوسْتَانِ
 اَنَهَا بُوْدَنْدِ وَ لَازِمِ يْ آيْدِ اَنكَارِ قَوْلِ تَعَالٰي كِهْ دَرِ حَقِّ مَلَكِهْ فَرَمُوْدَ بَلِ عِبَادُ اللّٰهِ مُكَلِّمُوْنَ
 نَفَرُوْدَ بَسْمِ نَمِ الْكُفْرِيَاتِ نَهِيْ نَهِيْ مَذْهَبِ نَهِيْ كِتَبِ مَعْتَبَرِ اَنْ مَذْهَبِ كِهْ بِنَايِ اَنْ
 بَرِ كُفْرِيَاتِ بَاشْدِ هَرْ چِهْ اَنَهَا رُوَايِتِ كُنْدِ قُرْآنِ اَكْزَابِاطِ نَابُوْدِ سَا وَ عَجَبِ اَزْ حَالِ
 بَايْنِ كِتَبِ آيْتِ اَزْ قُرْآنِ مجِيْدِ سِتْ بَرُوْشْتِهْ دِيْنِ اِسْلَامِ خُوْدِ اَرَبَا دُزْدِ اَسْمَانِ
 اَزْ جَمَالِ مَكَامِلِ اِيْنِ نَكَاسَانِ اَزْ كُفْرِيَاتِ اِيْشَانِ اِجْتِنَابِ وَ زِيْدِ كِهْ بَرْكَانِ فَرَمُوْدَنْدِ
 شَعْرُ دُورِ شَوَا اِخْلَاطِ يَارِ بَدِيَّارِ بَدِ تَرَبُوْدِ اَزْ يَارِ بَدِيَّارِ بَدِ تَنَاهِيْنِ بَرْجَانِ زَنْدِ
 يَارِ بَدِ بَرْجَانِ دُرِ اِيْمَانِ زَنْدِ وَ حَقِّ تَعَالٰي دُرِ قُرْآنِ فَيَرْيَا يَدَا اِخْلَاطِ مَوْجِبِ اِيْنِ
 بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ اِلَّا الْمُتَّقِيْنَ يَعْنِيْ دُوسْتَانِ رُوْزِ قِيَامَتِ بَايْنِ
 شُوْنْدِ مُرْتَقِيَانِ هَرْ گُزْدُوسْتِي اَنَهَا زَالِ نَشُوْدِ وَ نَفْعِ دِهْدِ اِيْ مَوْجِنِ دَرِيْنِ آيْتِ تَامِلِ فَرَا
 وَ اَزْ دُوسْتِي مَعْنِيْنِ اَزْ مَطَالَعِ كِتَبِ ضَالِيْنِ كِهْ دُرُوطِ كُفْرِ وَ اَنكَارِ قُرْآنِ مِيْ اِنْدِ اَزْ زَنْدِ
 دُورِ بَاشِ دُوسْتِ دَرِ رَكَابِ عِلْمَايِ بِلِ حَقِّ كَلْمِ اِيْنِ اِيْنَا وَ اَمْنِ اِيْنِ اَعْلَامِ اِنْبِيَا
 وَ حَمِيْمِيَانِ دِيْنِ سِتِيْنِ خَادِمِ تَمَامِ كَلَامِ رَسَالِ الْعَالَمِيْنِ اِيْنِ اِيْنِ اِلَهِيْسَنَتِ وَ جِهَاتِ كِهْ
 پِيْشُوْاِيْ اِيْنَا اِلْطَبِيْتِ وَ اَصْحَابِ سِيْدِ الْمُرْسَلِيْنِ اِنْدِ تَا نَجَاتِ يَابِيْ وَ اِنْدِ اَلْعَمَادِ

الى الصواب سال ششم از حضرت رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم در واقع دید که بکدام شتر
 زاده الله تشریفاً و تکیه با اصحاب خود تشریف آورده عمره گذارده یا ران بعد از آن
 این واقعہ پند شد که تعبیر خواب همین سال بطور آید پس آنسر و عالم صلی الله علیه وآله
 و سلم در دو شبند غرضی عقد این سال از بدین مشهوره بیرون آمده احرام بپوشید
 و اکثر صحابه در کاب شریف همراه بودند و چون در حدیبیه که نام شریفیت رسید کاف
 از در آمدن که اقباع و زیدند آنحضرت صلی الله علیه وآله وسلم عثمان رضی الله عنه
 بکه فرستاد که ما برای زیارت آمده ایم و اراده جنگ شما نداریم کاف عثمان رضی الله عنه
 در که باز شدند و آمدن ندادند و آواره قتل او در لشکر سلیمان ابن ابی اسحق
 طلبید و آنها یکبار در چهار صد بودند و در بعضی روایات زیاده نیز مذکور شده و خود
 در زیر درخت سمره شسته از ایشان بیعت خواست بر آنکه باقرش جنگ کنند
 مگر زیر درخت شسته شوند صحابه برین شرط بیعت کردند چون عثمان حاضر نبود آنحضرت
 صلی الله علیه وآله وسلم دست مبارک خود بردست دیگر زد و فرمودند یا عثمان یعنی
 این دست عثمان است و این بیعت را بیعت رضوان نامند حق تعالی در حق بالان
 رضوان بفرماید لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ
 الشَّجَرَةِ بِرَأْيِهِ تَحْقِيقاً هَذَا سِوَالِهَا خُشُوداً از موسمان و تکیه بیعت میکردند با تو
 و زیر درخت سمره فعلیه مَا فَرَّقَ قُلُوبَهُمْ بَيْنَ السَّيِّئَةِ وَبَيْنَ الْحَسَنِ
 از صدق مصفا و اخلاص و وفا فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ مِنْ سَمَاءٍ وَخِطَابِهَا

قرار و سکینه بر ایشان آید عزیز دین لفظ مایل فرما حق سبحانه و تعالی خود را بر جمیع باطنین
 انصاف و نازل فرموده و سابق و حق حاضر و غایب و خدایت و نبوت و اول و کسب و کشت
 و خلقی را شدن از حضور این مرد و معرکه اندیش ظاهر شده که انچه اهل قلب و درایت
 فاکر آل الله مسکینت علیه گفته اند که ضمیر علیه ارجع بصدق که برست با حضرت
 صلی الله علیه و آله و سلم چرا که آنحضرت را سکینه از سابق حاصل بود و قوت قلبی بود
 داشت اندک صدیق که بر او تسلی نموده که لا تخش الله معانا و هوذا الیوم
 و طعن منکرین باطل و ساطع شد بیکبار چه ناخوش شد و خطای خوردند اینجا چهار سکینه
 بلکه زیاده بردهای حجاب عظام نازل شد و ای برین قوم که چه یکبارگی از قرآن و نبوت
 بروایات منقریان پیچید دین خود را بر باد دادند ای سلمان از عذاب خدا آیند بشن و این
 خود بقرآن درست نموده از کفریات این قوم کساره گزین الهادی هو الله تعالی باز شد که
 در حق جهان باطنین و اول سکینه چه می فرماید و انا لله فحقاً و نبیاً و جراً و ایاک
 خدا ایشان را فتح نزدیک که فتح خیر است اینجا در دروغ و خیر اگر چه تمام حضور جمعیت و
 جاد فی سبیل الله کردند و همه با مقدر خود سعی بلیغ نمودند اما از بسکه اتمام این
 نصیب امام الاویلیا شیرین شده و عا الله له الغالب علی بن ابیطالب رضی الله عنه
 آنحضرت فتح این خیر کرد و در خیر بر ولایت برگزید و در
 قتال داد و دمار از روزگار بر سر کافران بر آورد و در جانبیان اعدیه که آنجناب سبست سکینه
 ازینج برگزیده شد چه کسی که با نیرتبه دلاوری و زور باطن داشته باشد او را بنا بر دلی

موسلوب بودن بکار ظاهر شد کہ ہر چہ دوی در ایام خلافت خلفای ثلاثہ از بیعت آنها دست
 و جاہ و کفار ہر آہنکارہ و نماز ظلمات آنرا خواندہ بہ حق و عین صواب بین بعل آورده بود
 ظاہر شد کہ وصف ایمانست کہ ہست بخوانند یٰٰہْدُوْنَ فِی سَبِيلِ اللّٰہِ اِنَّ
 اِلٰہَ الْاِطْلَاقِ مِیْکُوْنِدْ وَاِذَا الْکُفَّوْا الَّذِیْنَ اٰمَنُوْا نَاخِرٌ وِیْچون ہمہ حضار این حرکت یعنی صحابہ
 بیعت رضوان سہی و جہاد در فتح خیر کردہ بودند آنحضرت صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم تمام غنائم
 خیر را بر ہم این بزرگان قسم نمود حق تعالی در حق ہمہ ایشان فرمود وَاَنَّا اَبْرَہْمَ فُتًّٰ
 قَرِیْبًا وِجِزَیْ فَوَابِ اَدِخْدَ اِہْمَ اِیْشَانِ اِنْفِیْ فِتْحِ خَیْرَ اِنْفِیْ فِتْحِ مَلِکِ سِیْ
 در حق کی ہم از ایشان گمان برد کہ آنها در خیر بفرست نکردند یا جہاد نکردہ گریختہ آمدند
 و سکر این آیت باشد و خود بخود دل گرد و نود یا بدینہ باز شنو کہ در حق آنها چہ افتاد
 متوجہ میشود و مَعْلَمَ کَثِیْرَ یَاخُذُ وُھَا وَاَدِخْدَ اِیْتَالِ اَنھَا غَنِیْمَتِہَا
 کہ بگیرند آنها در زمان آیند و کَانَ اللّٰہُ عَزِیْزًا حَکِیْمًا و ہست خدا غالب و عدل
 دوستان خود حکیم در ہر چہ کند باز حق تعالی بہمان صحابہ حضار بیعت رضوان خطاب
 نمودہ میفرماید وَعَدَ کَفَرُ اللّٰہِ مَعَاذَ کَثِیْرَ نَاخُذُ وُھَا وِعَدَ دَاوُتْ اَحْذِیْ
 غنیمت بسیار کہ بگیرند آنها در زمان آیند کَفْعَلُ لَکُمْ ہٰذِہٗ بِسْطَکْ کرد و نقد را
 شمار این غنیمت خیر و کَفَّ اَیْدِیْ النَّاسِ عَنْکُمْ و باز داشت دستہای
 از شما وَلِیْتَکُوْنْ اَیَّہُ لِّلْسُوْرِ مِیْنِ و بپاشد آن غنیمت نشانہ مومنان را
 قول خیر و صدق وعدہ الہی در باب غنائم و یَہْدِیْکُمْ صِرَاطًا مُّسْتَقِیْمًا

و تا هدایت کند شمار خدا را پس ستقیم و انحرای که تقدیر و اعلمها و وعده و اتمامها
خدا تعالی غنیمتهای بیکر که هنوز قادر نشد بران و نمیدانند آنرا اقلد الحاط الله بها
بتحقیق احاطه کرده است علم خدا بآن غنائم و کائن الله علی کل شیء قدیر
و هست خدا بر همه چیز از قیوم و احاطه غنائم و قدر و توانا این آیات مخصوص قاطع اند
که بر آنکه وعده قیوم و غنائم که در زمان آینده ظاهر گردد بجا خزان هر که حدیث است اصلاً
که خبر داده است خدا بآنها و اگر دیگران خواهد بود بطفیل و بیعت ایشان خواهد بود
نیست که خلفای اربعه را نشین از خضار این هر که اند پس هر چه ایشان در زمان خلافت
خود از دستوج و غنائم گرفته بجزای بیعت رضوان است و بجا زوایای مدعی الهی
که درین آیت آنها کرده بود و علم الهی محیط بود ایشان غنائم در خلافت خود بنابر وعده
بج خود خواهند گرفت پس که خلافت این بزرگان و طرف ایشان ابناء حق چنان
کند منکر این آیت و این وعده باشد و منکر علم الهی و خود مطرود ابدی گردد باز قیوم
در همین قصه یابید اذ جعل الذین آمنوا فی قلوبهم من الحیة فقیه
لما اهل به یاد کن ایچ چندان گردانیدند و دادند کفار که در دل خود قصص و کبر
و غیرت جاهلیت را یعنی هر چند آنحضرت صلی الله علیه و آله و سلم بآنها گفته فرستاد که
ما را داده جنگش نداریم برای زیارت امن ایم آنها به در آمدن آنحضرت و صحابه بکینه
راضی نشدند بلکه تعصب جاهلانه بکار بردند و آخر هم شان بر صلح قرار یافت پس
ده سال میان اهل اسلام و کفار قریش جنگ نبود و مسلمانان سال دیگر آمده و

تصاکنند و دیگر شرطها نیز بیان آمدند و چون بسبب این صلح مسلمانان را فی الحقیقه
 خاطر و دغدغه راه یافت حق تعالی بر حمت شایسته خود آن وسوسه از خاطر ایشان
 دور کرد و سکینه و آرام خود بر ایشان نازل فرمود چنانچه میفرماید **فَاَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَةً**
عَلَى الرَّسُولِ وَجَعَلَ الْمُؤْمِنِينَ بِسُلْطَانٍ نَزَلَ مِنْ رَبِّهِمْ وَخَدَّاهُ إِلَى آتَمِ مَقَامٍ خُذُوا بِرَبِّهِمْ
خُذُوا بِرَبِّهِمْ یا قتال نموده بصلح راضی شدند **وَالَّذِينَ هُمْ كَلِمَةُ الْفِتْنَى وَلَازِمٌ**
لِّمَنْبَتِهِمْ ایشان را خدا تعالی بر کلمه تقوی که کلمه شهادت است تسلیم انداخته و فرمود
 یا لفظ محمد رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم که کفار آنها را آن میکردند و گافوا **أَحْسَنُ بِهَا**
وَأَهْلُهَا و بودند یا مستند اجتماعت بر او از ترولان تر کلمه تقوی و گمان الله
 بجل شیعی علیهم السلام و هست خدا به هر چیز دانا ایغیر اگر ایمان بخدا و کتاب او میدر
 درین آیات تامل کن **كَرِهَ الرَّسُولُ أَنْ يَكُونَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ تَائِبًا بِرَأْسِهِ**
 حمیده آنها بیان فرموده و چه وعده های نعمت و غنائم درباره آنها عطا فرموده و
 فرموده که آنها لائق بکلمه تقوی و سخی و اهل آن بودن آنها میدانست و کلمه تقوی را
 حق تعالی لازم آنها گردانید و شک نیست که لازم از لزوم متفک نکرد و جدا
 نشود و حق تعالی حق کسی را از وی حق مستحق آن باز نستاند پس این بعضی قطعی است بر
 بودن جمع اهل بیت رضوان بر حق و ایمان بر آنکه البته موت شان بر ایمان باشد
 و چون خلفای راشدین بر سبب اجتماعت بلکه افضل و اشرف آنها اند با اتفاق
 آنها پس اگر کسی در حق یکی هم از ان بزرگان ظلم نماید یا همت تفارق مانند آن کند

که کافر و مشرک و مسکرت این آیات الهی گردد آری مسلمانان اگر بجا بیایند
 خدا بقرآن استوار کرده از افسانهای کلینی و غیره منقریان اجتناب کنند و گرنه
 شود و ما علینا الا البلاغ باز بشنود که حق تعالی در همین قصه چه میفرماید که قد صدق
 الله رسوله الرؤیا بالحق هر آینه تحقیق راست کرد خدای تعالی برای رسول خود
 آن خواب که دیده بود برستی و بنا بر حکمتی درین سال تأخیر کرد و در سال آینده گفتگان
 المسجد الحرام ان شاء الله امنین هر آینه شما مسجد الحرام در آید ان شاء الله
 تعالی در حالیکه بخوف و این باشید از دشمنان محققین رؤیای سکه و مقصود
 لا تخافون ترسندگان مومنانی بخود را کوتاه کنند گمان از این بعضی ستر شده
 و بعضی بقراض کوتاه سازند نخواهند رسید کسی فعله ما که تعلموا پس است
 خدا آنچه شما میدانید از حکمت و تأخیر عمره درین سال فجعل من دون ذلک فتحا قریبا
 پس گردانید خدایش از هضامه سختی نزدیک که فتح خیر است هو الذی ارسل
 رسوله بالهدی و دین الحق لیظهرها علی الدین کله اوست خدای
 که فرستاد رسول خود را بر ابراه نمودن خلق و دین حق که اسلام است تا غالب گرداند
 آن دین بر همه دینهای یعنی اگر دین کتابی باشد مانند دین توریت و انجیل احکام از آن
 منسوخ سازد و اگر دین اختراعی بود از آنرا بزد و نیست تا بود سازد یا معنی است
 که اهل اسلام بجمع ملتها غالب آیند و همچنین توقع آمد که آنحضرت و حیات خود
 رئیس کفر و غیره را که اهل کفر و یهود و مسیح و بنویستند و خیر و مانند آنرا به تیغ برشیده

اینجا که میفرماید

ایضا

ایضا

ایضا

ایضا

و انصاری بخوان را دلیل ساختہ خیر بر آہنا ہند و بنو نضیر را کہ بقید بغلیہ از پیر بود
 اجل فرمود و در ترجمہ الوداع کہ خطبہ خواہد تمام رسوم کہ بر آند اہل دین بر یاد کرد
 و بعد وفات آنحضرت صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم حادمان جلیبہ عالمہ شہر کہ خلفای اربعہ
 دیگر مہاجرین انصاریا یعنی اخبار اند و یا سلاطین عجم را مثل قیس و کسری و سول
 روم و غیرہ بلاد شام را با اقالیم دیگر بسلسلہ خدام محمدی صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم
 یا مقول ساختند از انہا خبریہ گرفتند و چہنچین بعد زمان خلفای شہین اکثر امرا و سلاطین
 اہلسنت کہ جہا بستہ از نفع و رخ و در ترویج دین تقصیر نمودند چنانچہ تا الیوم سلطان
 کہ حقی مذہب است با انصاری ہمیشہ جہاد می کند و بسیاری از انہا در بقعہ اسلام
 و یقین است کہ تمام بلاد کفرہ تا قیام قیامت در حوزہ تسخیر خدام محمدی در آید و آن
 در وقت امام مسدود عیسیٰ علیہما السلام خواہد بود و احمد مد علی ذلک و کفی باللہ
 شہیداً و کافی است خدا گواہی دہندہ نبوت تو اگر چہ کفار انکار نمایند محمد
 رسول اللہ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم کہ معنی آن شودہ اوصاف جمیدہ و اوصاف حمیدہ
 فرستادہ خداست و الذین معہ اشکاء علی الکفار و انما ہم اعداؤہ
 یعنی اصحاب اوجہت الیہ از بر کفار یعنی جہادی کنند و کفار را می کشند و کفار بیکہ
 رحمت کنند گانند با ہم یعنی یکی با دیگری نرمی و مہربانی می کنند این اضطلعی است
 بر ملاذمی کند کہ صحابہ با ہم رحمت داشتند خصوص اصحاب بیعت رضوان کہ ان
 آیت مرتبطہ بقصہ آنہاست با علی رضی اللہ عنہ یا عدوت علی با اینہا است

ایضاً

ایضاً

ایضاً

ایضاً

سہی عداد
 بیان با علی

گفته و انرا اصل ایمان و مذہب حق نام نهند کفر صریح و اضل ضلالت است و الحار لایق
 زبانی کتب صحیح هر چه در انها باشد قرآن از باطل و نابود سازد و عجب است باشد که این
 خرافات حسین از قرآن مجید دست برداشته دین خود را بساد و بد گویند **لَهُمْ**
مِمَّا كُتِبَتْ عَلَيْهِمْ و **وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ** **لَوْ كُنُوا يَعْلَمُونَ**
لَا يَتَّقُونَ فصل لا یمتر الله ویرضوانا می بینی ایشان را که ع کنندگان سجود و
 می طلبند این بزرگان یادتی ثواب خوشنودی او این نص قطعیت در آنکه صحاب خاص
 باقیین رضوان در عبادات خود چه جهاد و چه نماز و غیره طالب رضوان خداوند و پناه
 و طمع دنیوی با بناراه نیست پس آنچه منکرین در کتب خود ذکر کنند که ابو بکر بنیاید
 قول خجسته آن آورده و برای طمع ریاست هجرت کرده بود باطل محض و دروغ است و کما
 این آیت است **سَيَمَازُهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِّنْ أَثَرِ السُّجُودِ** علامت های ایشان در
 ایشان ظاهر بود و از اثر سجده کردن **ذَلِكَ مَسْكُومٌ فِي التُّورَةِ** و **مِثْلَهُمْ فِي**
الْأَنْجِيلِ این وصف که مذکور شد صفت ایشان است در کتاب موسی و صفت ایشان
 در کتاب عیسی علیهما السلام که در **عَاجِجَ شَطْرًا** مانند کشتی است که بر آرد و
 خود را یعنی بخ زرد برگ بیرون آرد فاذا **سَرَّاهُ** پس قری گرداند آن شاخ را **فَاسْتَغْلَظَ**
 پس سطر شود **فَاسْتَوَىٰ عَلَىٰ سُوْقِهِ** بین پایستد مساقمهای خود اول دانه بود
 و گیاره ضعیف آخر دخی گردد **فَيُحِبُّ الرِّجْلَ لَعْنًا** خوش میگرداند و تحبب آرد و در
 یعنی سطر بر دست و دخی با دیده مزروع خورسند و شادمان میگردد و این مثل است

بج

ایضا

ایضا

ایضا

ایضا

ایضا

که متغالی برای پیرویاران او بیان فرمود که اسلام در اول ضعیف بود و صاحب
رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم قوت نداشتند و روز بروز قوت یافتند تا اینکه
و مسلمانان زیاد و با قوت میشدند تا بحدی که در روز فتح مکه انبوه کثیر بهم رسیده
و همچنین بعد از آنکه در حجه الوداع افتد اهل اسلام جمع شدند که هر سو که نگاه میکردند
ایشان دیگری بنظر نمی آمدند و اینجا قول منکرین که میگویند که اصحاب خلص آنحضرت
صلی الله علیه و آله و سلم اندک بودند و دیگران بقیای طایع دنیا جمع شدند بود باطل شد
و بکافران گفت چه حق سبحانه و تعالی قوت و بزرگی آنها بعنوان مرجع بیان فرمود
باز شنو که چه میفرماید لَيَقِظَنَّ لَهُمُ الْكُفَّارُ یعنی خدا ایتعالی کثرت اصحاب قوت
برای آنکه از بخت آنرا بسبب آنها کفار را هینی کفار بختنم آید و غیط و کینه خورند که آه
این بچاره گان در اول اسلام در مکه اندک بودند حال آنکه استقدر علیه قوت میشتند
اینجا زبان منکرین از قهار برید شد و ظاهر شد که انجی می افتد که صاحب رسول الله
صلی الله علیه و آله و سلم جابر و خذیفه و عمار و مقداد و سلمان و چند کس دیگر معدود بودند
نه غیر ایشان بزیان است و کسیکه ایمان بقرآن داشته باشد با وجود این قسم تصریح
قرآنی چه طور مثل این ایهیات را کلام حق دانسته از تمام قرآن دست برداشته
کافر شود نهی نهیب ملت که نسبت آن بایل بیت کرده شود و آنرا بدست انجیم
صادق علیه السلام نمیدانند و شود و سر سر کفر و ضلالت آنها تمام قرآن شده و بانه
ای مسلمانان حاشا چنین خیال نباید کرد که امام جعفر صادق علیه السلام است

وقت خود بودند و درین زمانه بقرآن بودند نیز دیگر و نسبت این خرافات بچند کمال
 نباید کرد مگر در کسی دشمن او و دشمن آبای کرام علیهم السلام باشد زمینار زبهار را از
 این قوم که سرسرا بکار قرآنی ملو و مشون اند که راه گمزمین کردند بپلاک شوی باز نشود که
 در حق همه آنصواب که کثرت وقت آنها مذکور گشته چه میفرماید **وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ يَنْتَهِونَ**
أَمْوَالَهُمْ وَأَعْمَالَهُمُ الصَّالِحَاتِ مِثْلَهُمْ وَعَدَهُ و ادخلی تعالی بکسانیکه ایمان آوردند
 و کارهای نیک کردند که آنها اصحاب غیر از متعبد **وَأَجْرًا عَظِيمًا** بمغفرت گناهان
 آنها و باجر عظیم بر عبادات شان بکرمین درین آیت برای بیان کثرت و فضیلت صحابه
 از دیگران مومنان بقرینه سباق و سیاق آیات دیگر مذکور شدند مثل قوله تعالی **وَكُلًّا**
وَعَدَ اللَّهُ وَالْحُسْنَى همانند آن پس ثابت شد که آنها مغفور بهشتی اند و ثابت شد
 که هر که بآنها بغض و غیظ کند کافر گردد اسی برادر کسی را که راه نجات خود منظور شد
 بجهنم صحابه رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم محبت داشته همه بار بمغفرت و کجا
 خیر یاد آورده باشند و الا بموجب این نص داخل کفار خواهد بود و الله الهادی و علی که
 اعتمادی باز نشود که چه دریایی کرم در حق آن پاکان جوشن مزینند که **يُؤْتِي**
مَنْ يَشَاءُ مِنْ آفَاقٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُفْتَحَ و قاتل بر سر بی گناهان استماری صحابه بر که
 نفقه کرده مال خود را در اخلاص ایشان از فتح که جهاد کرده در آنوقت با کسی که اتفاق
 بعد فتح که **مَنْ يَفْتَحْ** اول **وَأُولَئِكَ أَهْلُ عِظَمٍ** در **سَاحَةِ قُرْآنِ** **الَّذِينَ** **أَفْضَقُوا** **مِنْ** **بَعْدِ**
وَقَاتِلُوا آن کرده که پیش از فتح که اتفاق و جهاد کرده اند بر سر از روی در

ایضا

ایضا

و صحابه رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
 و صحابه رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
 و صحابه رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم

ایضا

و مرتبہ از ان کسان کہ انفاق و جہاد بعد فتح مکہ کردند و کلام اللہ الحسنى فرما
 ہوا ايشانرا چہ نقصان و مجاہدان پيش از فتح و چہ بعد از ان صدمہ و اذہ است خدا آيائے
 و عہد نیکو کہ بہشت ناپید و انست کہ اکثر غزوات و سرتارہ کہ بعد ہجرت بوقع آمدہ پيش از
 فتح مکہ بودند و در ہر غزوہ و ستر جماعتہ کثیر از صحابہ حاضر بودند چنانچہ در غزوہ بدر بکری
 کہ در سال دوم از ہجرت واقع شدہ سہ صد و سیزدہ کس در غزوہ احد کہ سال سوم از ہجرت
 بود قریب ہزار کس و در غزوہ بدر صغری کہ سال چہارم واقع شدہ یک ہزار و پانصدمس آمدہ
 غزوہ احزاب کہ سال پنجم واقع شدہ تمام مہاجرین و انصار مدینہ قریب ہزار کس و صلح حدیبیہ
 کہ سال ششم واقع شدہ یک ہزار و چہا صد کس در بعضی روایات یادہ ازین نیز مذکور گشتہ و در غزوہ
 بنو قریظہ کہ متصل بنزوہ احزاب واقع شدہ نیز قریب ہزار کس و در غزوہ خیبر کہ در سال ہفتم
 واقع شدہ ہوں حاضر بیعت رضوان بچند کس دیگر و عمرو قضا کہ در سال ہفتم بوقع شدہ
 و ہزار کس حاضر بودند و در غزوہ فتح مکہ کہ در سال شہتم بوقع آمدہ دہ ہزار کس در بعضی روایات
 زیادہ نیز مذکور گشتہ و در غزوہ حنین کہ بعد فتح مکہ ہدین سال واقع شدہ دوازہ ہزار کس
 بعضی روایات زیادہ نیز آیدہ و در غزوہ تبوک کہ در سال نهم بوقع آمدہ ہی ستر و در بعضی
 روایات زیادہ ازین نیز مذکور گشتہ کہ حاضر بودند و در سال دہم در حجہ الوداع آنقدر مسلمانان
 جمع شدہ بودند کہ قلم ہیچ کاتب احاطہ آہنامی تواند کرد تا بحدیکہ در بعضی روایات یک لک
 و چہار ہزار و در بعضی یک لک و ستر ہزار آمدہ و دلیل بر کثرت محابوہ تعالی
 مدتھنین را ذلک عجیب است کہ ذکر کردہ قولہ تعالی کہ تخرج شمسکاء تا آخر

در حدیث ثواب است از آن

وقوله تعالى و ساركت الكاس يك خلوت في دين الله افي كتابي مرفوع
که نه دین خدا و جهاد را کینه و خور و شمشیر که حق تعالی فرمود که کسی که پیش از فتح که افکار
و جهاد کرد و کسی که بعد از آن نمود هر آنها را خدا می تعالی و عده حسنی کرده و سابق
آیت لا یستوی القاعدون گذشت که کسی که از یومنین بجای خود نوشته اند
و کسی که جهاد کرده برابر نیستند بعد از آن آنجا هم فرمود و کلا وعد الله المحسنین
پس از این آیه ثابت شد که این هر یومنین و مومنات که هزار بار از مرد احرار
و عبید بودند خواه ایشان جهاد کنندگان بودند و خواه بنشینند گان و خواه پیش از
فتح مکه ایمان آورده بودند و خواه بعد از آن همه اینها را و عده حسنی ثابت است پس قول
شکرین که صحابه فخاصین را منحصر در چندین متعدد میدارند و ایمان و هجرت و جهاد دیگر
هزار بار با مسلمانان را بر اغراض دنیوی حل میکنند که سبب و انگار این آیات الهی است
عجب احمق باشد که بکت باطل در روایات و احادیث این مکران قرآن چسبیده آزار دهنده است
و اربابیت علیهم السلام گمان کرده در جهاد ضلالت و قبح بنهم ببقیه لغو و باطل و نهاده
آیت فضیلت متقین مجاهدین پیش از فتح مکه وضع گشت و از آیات سابقه فضل این مرد
و اهل احد و بیت رضوان و خیر و جنین و توبه و غیره بوضوح انجا مید و بجهاد که بجا
خلفای اربعه را شدین در تمام این غزوات گوی سبقت برده اند و در همه جا حاضر
بودند هر سوره و امر خیر پیش او سابق بر این یومنین بودند و سابق و بعضی که در کمال اتفاق
با آنها راه بودند از نجاست که بعد وفات آنحضرت صلی الله علیه و آله و سلم تمام در اینجا

کسی بخواند یا رسول او یا کرده در کتب منافقین گذشت و ما کہ فی الذین
 من کذبوا و لا یقینون یعنی منافقین را در روایت یکس ناری و مدد گاری کند و شکست
 کہ حق تعالی در حق خلفای راشدین ایچہ وعدہ نصرت بہماجرین داده بود درست کرد
 کہ ہم در حیات آنحضرت و ہم بعد وفات او نصرت ایشان کردہ ہو جبکہ الظہر علیہ است
 و بالانندی از ان مذکور گشت و عیدی کہ در بارہ منافقین از عدم نصرت آنها کردہ بود
 و بارہ ایشان بوقوع نیاید پس کالشمس نصف النهار واضح دلالت کردید کہ این خبر
 از مہاجرین اولین فیاض ان میں خدا و رسول او بودند نہ منافق تو مانند آن ظاهر شد کہ
 از اول این کتاب تا اینجا آیات مع مہاجرین بودن آنها از اہل خبت بسبیل دہم
 و دیگر بجا ہر و مکارم و اوصاف حمیدہ آنها خواندیم بہ ایشان را ثابت است
 و بالادق حین مہاجرین آیت کریمہ اَلَّذِینَ اِنْ مَلَکَتْ سَاہِمُ مَوْارِثَہُمْ شَدَّوْا
 اَنْسَتَ کہ از ایشان در وقت قدرت و احتیاد عبادات بدنی و مالی و امر و
 نہی منکر و مہر و آمد نہ شر و فساد و غیرہ پس ثابت شد کہ ایچہ منکرین قرآن برین
 سمت ظلم و فساد در ایام خلافت ایشان ذکر کنند و دیگر مطاعن یاد کنند ہمراہ
 و کفریات از و انکار اینجہ آیات قرآن و نیز ظاہر شد کہ ایچہ منکرین این فرقہ ضالعہ
 آنها از روایات اہل سنت تہذیباط نمودہ از سو فہم این با حق شناسان است اعتبار
 نہ ابر و بلکہ معانی و مراد ان روایات ہمان است کہ علمای اہل سنت و محدثین آنها
 در شرح آن روایات بیان نمودہ اند کہ کسانیکہ ان روایات را در کتب خود وارد

کرده اند از همه روایان صد احادیث صحاح در فضائل و مناقب این بزرگان
 پیش ثابت شد که بنای مطاع صحابه بر سوره ابرق قضا است و هیچ حدیثی در
 صحاح اہلسنت در طعن آنها موجود نیست و چگونه این معنی متصور گردد و کسانیکه
 آنها را در کلام خود بر مناقب و محابده فرماید رسول او چطور در حق آنها ذم کند پس
 کسانیکه با وجود این قسص تحریحات قرآنی گمان برند که احادیث در کتب اہل
 در مطاع آنها ورود یافته گویا مخالفت ثابت می کنند در میان کلام خدا و رسول
 این کتب صحیح است بکلی اینچنینی ایچو که اہلسنت جماعت بآیات محکمات قرآنی متک
 بسند خود ساخته کلام رسول او در تفصیل و شرح آن آیت میدانند پس ایشان را
 فی العلم انده غیر ایشان باریست نو که حق تعالی در حق همون فقرای مہاجرین چنین فرماید
 اولئک هم الصادقون آن کرده هجرت کنندگان ایشان رست باریست
 ہم در قول دوم در فعل آبی سلمان پاکیزه باطن درین لفظ تامل کن کہ این لفظ جامع جمیع
 جمید است پس از ان بزرگان چطور خلاف علم شیعہ صورت بند و قسم دوم کہ
 مال فی برانہا تقیید کرد و انصار اند چنانچہ میفرماید والذین تبوءوا الذکاء
 و ایمان من قبلہم برای کسی نیست کہ جا گرفتند در سرای هجرت و ضلالت
 یعنی ہمین طہیبین از هجرت مہاجران میجوون من اجلہم الکرم دوست
 کسی کہ هجرت کند بطرف ایشان یعنی مہاجران محبت میداند و کہ ایچو
 فی صند و برہم حاجۃ تہما او قوائی باند انصار حسد و دغدغہ در

این حدیث صحیح است

ایضا

ایضا

ایضا

سینه های خود از آنچ عطا داده شود بایشان آنحضرت انصار را طلبید و ذکر اعات
 و احسان ایشان که درباره مهاجران کرده بودند فرمود پس گفت ای انصار اگر نخواهید
 تمام اموال بنی قریظ را بستانید هم و مهاجران بدست رسابق در خانه های شما باشند و اگر نخوا
 هید این مال را به مهاجران بدهم و ایشان از منازل شما بیرون آمده بکفایت امور محلیت خود
 قیام نمایند اکابر انصار بعرض رسانیدند که یا رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم خاطر
 آن میخواهد که این اموال را به مهاجرین قسمت فرماید ایشان همچنان در خانه های ما هستند اگر بخوا
 هیم برکت در منازل ما از ایشان است آنحضرت در حق ایشان دعا کرد و حق سبحانه
 در شان ایشان میفرماید وَ يُؤْتِيكَ مِنْكَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَ اشَارِكُمْ فِي ثَمَرِهِمْ
 انصار مهاجران ابرقنهای خود و گوگان بفرمودند حَصَاةً و اگر چه هست
 حاجت یعنی اگر چه انصار هم حاجت بمال دارند اما بسبب محبت میخواهند که همه مال
 بر مهاجرین قسمت یابد و من یُؤْتِكُمْ مِنْهُ لَئِنْ شِئْتُمْ لَأُتِيَكُمْ بِهِ قَالَ وَلَئِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ
 و سر که نگاه داشته شود از بخل نفس او پس آن گروه ایشانند رسته گاران ایفر و جوی
 و تعالی انصار را در این آیت محبت مهاجران خدمت آن بزرگوار استن بایشان نموده
 و بهمین سبب فلاح را داشته حال ایشان فرمود پس هر که فلاح خود و نجات از عذاب
 منظور باشد مانند انصار محبت و عقیدت بجمیع مهاجرین خصوصاً بخلعای اشدین بانفا
 آنجا محبت میسر و افضل امام ایشان بوده اند پس شسته همه ابدعای حضرت محبت
 یاد آور باشد تا در صراط اهل اسلام محشور شود و این عقیدت و محبت خاصه انسانی انصار

باید
 دانست

باید

در باره جمیع مہاجران لازم تر و موکد تر تا حکم و الٰہی از اصوات و انبصہم در ذریعہ ہم
 باقیان انکشافیہ در ذریعہ ہم داخل در زمرہ انصار و غلبہ شین شوند یعنی حق قائل ہوں
 و کسی کہ ایمان آوردند و متابعت کردند آنها را و اولاد آنها با ایمان لاحق گردیدیم با
 اولاد آنها را و اگر از متابعت بای کرام خود و معاذ اللہ مستحقین تحقیق خود خلافت
 آنها بر آمد پس بیت قرآنی را کہ در حق پسر فوج علیہ السلام نازل شد و اِنَّہ لَکَیْسٌ
 مِنْ اَہْلِکَ اِنَّہٗ عَلٰی غَیْرِ حَصَاحِجٍ تَلَاوَتْ نمایند و در دل خود انصاف بند
 لَا مَا حَکَمْنَا اِلَّا بِالْبَکْرَةِ الْمُبِیْنِ قسم سوم کہ مال فی بر آنها قسمت باید کرد و الٰہی
 جَاؤْا مِنْ بَعْدِہُمْ وَاَنکُمْ اَمَدَنْدَ بَعْدِہُمْ مہاجرین انصار را و تابعان صحابہ اند
 تا روز قیامت یَقُوْلُوْنَ اَیْ کَیْنِدَ رَبَّنَا اَغْفِرْ لَنَا وَ لِخَوَانِنَا الَّذِیْنَ
 سَبَقُوْنَا بِالْاِیْمَانِ اَیْ پروردگار ما بیا مرزا را و برادران را کہ سبقت کنند و
 با ایمان و لَا تَجْعَلْ فِی قُلُوْبِنَا لَکَ الْکَیْفَ اصْوَا و مگردان در دکانا کہین و
 برای آنانکہ ایمان آوردند یعنی در حق صحابہ بعد دعای منفرت میگویند کہ اَیْ پروردگار
 ما از طرف اصحاب کہین مگردان رَبَّنَا اِنَّکَ رَؤُوْفٌ رَحِیْمٌ اَیْ پروردگار ما بزرگوار
 تو مہربانی دعای ارا اجابت کن بخشنده بر ما بر حمت خود ما را بسا بقین لم یسئ
 لہ برادر این مت احرار حق تعالی باین پنج وصف فرمودہ کہ آنها در حق صحابہ خیر
 خواهند نمود کہینہ پنج مرتبہ صحابہ بخوانند و پشت چون انص و خواجہ دعوی ایمان
 نہ آن دارند و بموجب این انص از مسلمانان خود بخود خارج میشوند و در دنیا گم گریز

ایضا

ایضا

ایضا

ایضا

گرفتہ میکنند و می گویند که مادر حق صحابه دعای خیر میکنند و بآنها محبت میداریم باز از ما
 بقبض میکنند که صحابه آنحضرت باری و سلیمان و ابو ذر و مقداد و چند تن دیگر اند که خدا
 آنها را غالباً تاصد بلکه تا پنجاه میشمسد و سواي آنها تمامه مهاجرین انصار و غیر
 هزار بار مردمان اصحابی بخلص نمیدانند و همچنین خوارج که جناب پاک سده العالی
 و عثمان و اکثر آنها را از صحابه خارج میکنند و بر تو واضح ای نصف اگر ایمان
 داری که این خرافات و لغویات شان از باب بدیانست و بالا از آیات قرآن
 لائقه و لا تحصى واضح گشت که صحابه منحصر در مذکورین بودند بلکه هزار بار بودند و در
 هر غزوه و هر موعده که انبوه کشید جمع میشدند و آیات قرآنی در فضائل حضار موعده بود
 و انور مذکور گشت و تمیز بخلص این منافقین نیز در چند جا تذکره یافت و ظاهر شد که این
 کلمات متغیرات شان بشا به بائست که ملحقان و سبزه نواشان گویند که نماز خوب
 خیرست و عبادت خداست اما نماز نام حق و قلب است رکوع و سجود و قیام و قعود
 فائده ندارد معاذ الله شک نیست که این قسم قرآن اتاویل میگویند بلکه محض
 است مانند یهود و نصاری و مسیحی و غیره که رو فاض و خوارج بصحابه محبت ندارند و
 این با پاکان از غل و عداوت آن خیر امت و هست و سطر و عباد و مصطفی است
 هرگاه که ذکر آنها اگر آیات قرآنی باشد هیچ و تاب میخورند و میگیرند پس معلوم
 که دعوی محبتشان با صحابه باطل و گدب صریحست پس ایشان را در قسم ستم
 خارج شدند شمس فرخوش بود که محاکم تجربه آید میان ۴ تا سیه کوشه

ہر کہ دروغش باشد و ثابت شد کہ قسم ثالث از مسلمین البتہ و جماعت اند
 کہ قرآن احکام گرفته عمل بدان میکنند و بخدمت جمیع البتہ آنحضرت عقیدت و قدوة
 داشته شب و روز دعای مغفرت در حق آنها میخوانند و آیت مذکورہ را تلاوت
 نموده غلہ یک سوئی نهند **أُولَئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِّنْ رَبِّكَ وَأُولَئِكَ**
هُمْ الْمُطْلَقُونَ و تمیز آنها از مہاجرین و انصار و غیرہ اصحاب خلص سید ابراہیم علیہ
 علیہ السلام و اصحابہ جمعین بدان اسد کہ اسد ثکافی الدارین کہانیکہ در جناب آن
 صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم کلہ اسلام خواندہ بود بر چند قسم بودند قسم اول آنکہ وقتی آنحضرت
 صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم بعد بعثت در مکہ کہ مدت سیزدہ سال اقامت میداشت
 ایمان آورده بودند در اوقات کفار غلبہ تمام میداشتند و ہمیشہ اہل اسلام
 این اہامی غم میسایند و مسلمانان در ہراس و خوف میبودند در انہا چہ احتمال
 نفاق ست و خلفای اشدین و باقی عشرہ مبشرہ و اکثر مہاجرین از ایشانند قسم دوم
 بعضی انصار اہل مدینہ کہ ہمدین مدت در موسم حج آمدہ بودند و در میان خدا
 آن سرور حاضر شدہ بشراف ایمان مشرف شدند و بیعت کردند و سال دوم
 و سوم ہمدراجمعی دیگر از قوم خود حاضر شدن ذمہ حمایت و نصرت آنحضرت
 بر خود لازم گرفتند در انہا چہ احتمال نفاق ست قسم سوم اہل مدینہ کہ بعد ہجرت
 ایمان آوردند و با وجود ضعف و ناطاقتی رسول کریم و اصحاب و جنگ و مصو
 تمام عرب بعم مبدعہ خود لازم گرفته جانہا و مالکما خود را مہاجرین دادند و جانہا

جائهای خود را در خدمت آنحضرت صلی الله علیه و آله وسلم بنا کردند در آنها هم اهل
 نفاق است قسم چهارم کسانی که بعد هجرت پیش از فتح مکه گریخته بودند و بعد
 شریف آنحضرت آمده سعادت اندوز شدند و خان و مان خود را کفار مکه گذاشتند
 آمدند در آنها هم چه احتمال نفاق است قسم پنجم آن کسانی که روز فتح مکه و بعد
 ایمان آوردند و بگویند **لَا تَلْعَنُوا فِی دِیْنِ اللَّهِ أَفَیْ جَاهِلٍ أَوْ خَوْفٍ** خود بخود تسلیم
 شدند در آنها هم چه احتمال نفاق اگر چه حق سبحانه و تعالی آنها گفته که داخل شوند در دین
 خدا و جہا ایمان بنفاق آوردن داخل شدن در دین خدا نمی گویند و نیز در حق
وَكَلَّاؤُكَ اللَّهُ الْحُسْنَى که شست آری چون بعد هجرت اهل اسلام قوت گرفتند و
 غنائم و فتوح بدست ایشان افتاد و آغاز نهاد بعضی از اهل مدینه عبد بن ابی
 بن سلول متابعان او که قریب سه صد کس قریب باشند و بعضی اعراب بادیه نشینان
 که مساکن آنها گرد مدینه بود برای طمع دنیا بنفاق ایمان آوردند یعنی بطاعت اسلام
 خواندند و در باطن کفر مضمر داشتند چنانچه حق سبحانه میفرماید **وَمِنْ حَوْلِکُمْ مِّنَ
 الْأَعْرَابِ مُنَافِقُونَ** و بعضی از انحصان که گرد مدینه می باشد منافقانند
وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِیْنَةِ مَرَدُوا عَلَى النِّقَاقِ لَا تَعْلَمُهُمْ دُونَ مَن لَّمْ یُعِظْکُمْ یعنی بعضی از
 اهل مدینه خالی شدند از نیکی در حالیکه بر نفاق بیندانی توای محمد صلی الله علیه و آله وسلم
 آنها را امیدینیم ایشان **اسْتَعِذْ بِلَهِمَّ تَعِزِّ رَبِّکُمْ یَوْمَ الْعَذَابِ عَظِیمِ**
 زود باشد که عذاب کنیم آنها را و باری یعنی یکبار در دنیا و بار دوم در قبر بسته

روگردان شوند آن منافقان بسوی عذاب بزرگ و آخرت یعنی عذاب و دفع
 پس حقیقی منافقین را از مومنین ممتاز ساخت چنانچه میفرماید مَا كَانَ اللَّهُ لِيُنْزِلَ
 الْكُفْرَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ عَلَى مَا أَنتَ عَلَيْهِ حَتَّى يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ یعنی نیست
 و نرسد خدا تعالی اگر بگذارد در حالیکه شما مستقیم یعنی مختلط مومن و منافق تا که
 امتیاز دهد با کافران و منافقان یعنی مومنان از منافقان و از آیت سابق یعنی وَ
 مِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ كَبُكْرُكُمْ مِنْ تَبِعِيهِ و ارد نشده ظاهر شده که منافقان نسبت
 مومنان بغایت اندک بودند و مومنان هزار بار بودند چنانکه یَدُ خُلُوفٍ
 فِي دِينِ اللَّهِ أَهْوَ كَجَا و مانند آن بران دلالت دارد و چون غزوه تبوک بعد از
 فتح مکہ در سال نهم از هجرت بوقوع آمد و اکثر منافقین تخلف نمودند و همراه نرفتند
 و بعد از رجعت آنحضرت عذرهای باطل آوردند حقیقی آنها را فضیلت و رسالت
 چنانچه میفرماید يَتَذَكَّرُونَ إِلَيْكُمْ إِذَا رَجَعْتُمْ إِلَيْهِمْ قُلْ لَا تَعْتَذِرُوا
 لِيْ كُنتُمْ مِّنْ لَّكُم قَدْ نَبَأْنَا اللَّهُ مِنْ أَجْبَارِكُمْ عذر خواهند آورد بسوی شما
 چون رجوع کنید بسوی ایشان از غزوه تبوک بگوای محمد عذرهای باطل میارید که
 شما را باور نکنیم بحقیق خبردار کرد ما را خدا تعالی از خبرهای شما و بعضی منافقان
 درین غزوه همراه بودند آنها را هم فضیلت و رسالت ساخت آنحضرت صلی الله علیه و آله
 و سلم حذیفه بن یمان از نام و نشان بعضی آنها خبردار کرده آنها را بخواند و
 و در شمی در باره آنها فرمود چنانچه آیت کریمه يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفْرَ

وَالْبَنَاتِ صَوْنًا وَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا ۚ اِنَّمَا الْبَنَاءُ لِلَّهِ الْعَاقِبَةُ ۚ وَنُفَعَالَى لِّلْكَافِرِ اَلْاَعْدَاءُ ۚ
 واما میفرماید یعنی ای نبی جهاد کن بکار و
 منافقان و سختی و شدت کن را بر آنها و حق تعالی آنحضرت را باز بر جنازه منافقان
 نمی فرمود و لا تفصل علی احد منهم ممات ابدا و لا تقسم علی قتله باز
 مکن ای پیغمبر بر جنازه کسی از منافقان که بمیرد همیشه و بر قبر او ایست که در حق منافقان
 چه میفرماید فان یتو ابدا یک خیرا لهم پس اگر تو کینه منافقان از اتفاق خود
 باشد مرا ایشان را و ان یتو لا یعد بهم عدا ابدا یعنی فی الدنیا و الاخره
 و اگر روگردانند از توبه عذاب کند آنها را خدا عذاب دردناک در دنیا و در آخرت
 و ما لهم فی الارض من قرنی و لا نصید و نباشد ایشان را در زمین هیچ برگردان
 و یا برگرد از آن کسی که از اتفاق توبه کرد در مدینه باقی ماند و کسانیکه از آنها توبه نکردند
 و منافق ماندند از مدینه در طحله بیرون شدند و یا خراب شدن بردند و کشته شدند
 و از آنها نشانی نماند و در مدینه نماند مگر نخل اصحاب آنحضرت چنانچه گفتن گویند
 المنافقون و الذین یقولون هم کفرض و المخرجون فی الدنیا کفرتهم
 هم ثم لا یجورونک فیها الا ظلیلا ملعونین انما اتفقوا احد و اولاد
 تقیتلا از آن خبر میدهد یعنی اگر باز نیاید منافقان از اتفاق خود و باز نیاید کسانیکه
 در دنیا شان بیماری است چون ضعف اسلام و مانند آن و اگر باز نیاید آنها که خبر
 بد می افکنند در مدینه از لشکری اسلام و عیبها گردان هر سینه برگاریم و سلطیم
 ترا ای محمد را ایشان پس همگی بخندد با تو در مدینه مگر زمان اندک زود از شهر مدینه

بیرون روندگان و دور ماندگان اند هر کجا که یافته شوند گرفته شوند و گشته شوند که نیستند
 این آیتی است که در قیامج منافقین بر تو خواندیم و دیگر آیات نیز بسیار اند هر چه درین
 از قیامج و عید باشد که در حق منافقان مذکور شده در حق خلص اصحاب خصوص مهاجرین
 و انصار بر عکس این قیامج از اوصاف حمیده و وعده پسنیده در آیات سابق ذکر
 یافته چنانچه در حق منافقان مَا لَکُمْ فِی الْاَلَا حُزْنٍ وَّکُلٌّ فِی الْاَلَا حُزْنٍ گفته در حق
 مهاجرین و لَکُمْ مِّنْ اَللّٰهِ مَن یُّضِلُّکُمْ اَلَا فَرموده و چنانچه در حق منافقان و لَا
 یُجَاوِزُ وَّلَکَ فِیْہَا فِرَیْدُ یعنی در مدینه همسایه نمیخواهند ماند و بیرون خواهند شد
 و در حق مهاجرین و الَّذِیْنَ هَاجَرُوْا فِی الْاَلَا حُزْنٍ مِّنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا اَللّٰهُ یَغْفِرُ لِمَن یَّشَاءُ
 الدُّنْیَا کُفْرًا فَرمود یعنی کسانی که در راه خدا هجرت کردند بعد از آنکه ستم کردند و گشته
 هر آینه جادویم آنها را در دنیا به لبست نیکو که مدینه مطهره است و لَا حُزْنَ اَلَا حُزْنَ
 و هر آینه اجر آخرت بزرگتر است و شک نیست که حق سبحانه جمیع صحابه اخلاص و اصحاب
 را در مدینه جادو و نصرت آنها چنانچه در جناب آنحضرت صلی اللہ علیہ الہ وسلم کرده بود
 و آنها را بر کفرا انگلک غلبه داده بود بعد از وفات آنسروریم نصرت کرد و نیز از مکر
 را از دست ایشان اسلام نصیب ساخت و خلفای ایشان را بعد از مدینه مطهره بنج
 جادو کرد که مدت العمر در آنجا گذرانند بکلیه خلفای ثلاث بعد وفات هم چنانچه
 گشتند شیخی چنانچه در حیات خود علی الدوام رفیق و مصاحب آنجناب بودند
 بعد وفات هم مرقد نورشان بر قد مطر و معطر رسالت مآب صلی اللہ علیہ الہ وسلم بود

پرسید و ذوالنورین در بیع روقی افزا کردید و هر چه خدا تعالی وعده نصرت و جاداد
در مدینه در حق مهاجرین بنسبیل الله کرده بود در حق ایشان بعمل آور و پیش نایب شد که
ایشان را به مهاجرین بنسبیل الله و انصار الله بودند منافق چه اگر آنها منافق بود
بجمله آیت منافقین از مدینه بیرون شدند و خدا تعالی پیغمبر خود را به آنها مسلط ساخت
و کسی که از زمین یاری آنها نکردی سبحان الذی کلامه قول فصل و ما هو بالهزل و یقین
که با وجود اینقدر تصریحات قرآنی هر کس ایمان نداشت باشد در دل او هیچ شکی و خلجی
نخواهد ماند و بر وی روشن تر از آفتاب است و خواهد بود که صحابه اولین و آخرین
اند و بهشتی و به آن ناصرانین خدا بودند و نفاق را اگر در آنها راه نیست و یقین است
که نه هر چه افش میجود دین باطل است و تمام کتب این ضالین کفریات و نفاق است
و از این جهت قیوم نموده بسو مطالب قرار خواهد که فکر عاقلان با وجود این تصریحات
قرآنی هم حکم خدا تعالی علی قلوبهم پرده ضلالت از دل کسی بر نیست و بر نظرات
مالوفه خود ثواب نماند او فکر آخرت خود باید نمود و او را بحث کردن در حال صحیح
چه سود خواهد بود و حشمت به جهنم و کبر الیه و ذکر در مرتدین و تمیز ایشان
سید المرسلین صلی الله علیه و آله و اوصیای جمیع بد آنکه حق سبحانه و تعالی در سوره مائده میفرماید
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ حَقِيقُهُمْ
وَيُخَوِّنُهُ أَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ ای کسانی که ایمان آورده
هر که مرتد شود از شما از دین خود پس نزود و شتاب ببارد یعنی قائم کند خدا تعالی

و اینها از کتب معتبره است

قوی که دوست میدارد آنها را و آنها دوست میدارند خدا را هر باری و متواضعان بر
مومنین غلبه کنندگان بر کافران میجایند **وَنُفِی سَبِيلَ اللَّهِ وَكَفَى اللَّهُ لَكُمُ الْكُفْرَ**
که جهاد خواهند کرد و مردم در راه خدا و مردان خواهند کشت و نخواهند ترسید از ملامت
کردن هیچ ملامت کنند ما این آیت معلوم شد که بعضی کسانی که در وقت ایمان آوردن و
اگر قدر شود قوی دیگر از مومنان کامل الایمان آنها را کشته و با آنها جهاد نمایند و از منع
و ملامت نمودن هیچ کسی را ندارند و از جهادشان تقاعد سازند پس به آنکه قریب بجات
رسول اصلی الله علیه و آله و سلم سرفقه مترشدند قرقه اول درین که نام او دج بود
رئیس انجاعت اسود و دعوی نبوت کرده اکثر بلادین را تصرف خود آورد پس آنحضرت
صلی الله علیه و آله و سلم بسوی معاذ بن جبل که در آن ایام با جماعت صحابه در انجا بود نوشت که
مردمان را جمع کرده اسود را بایده کشت قصداً شخصی که نام او فیروز بود او را بر بستر او قبل
رسانید پس آنحضرت بوسی آسمانی دریافت بشارت قتل او بصحایه او و روز دوشنبه
رحلت فرمود و صلی الله علیه و آله و احباب پچمین فرستید و دوم بنی حنیف قوم سبیل که کاتب
حیات آنحضرت دعوی نبوت کرده بود و آنحضرت صلی الله علیه و آله و سلم را نوشت که من تو
بر دو پیغمبر بنی زین انان نو و بنو از ان بن است آنحضرت و جواب نوشت **فَمَا لَکَ اِنَّ**
لِلَّهِ یُورِثُهَا مِنْ کُلِّ شَیْءٍ من عباد و **وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِینَ** بهستیکه زمین را خدا
و مخلوق را دوست میگرداند خدا آن زمین را هر که میخواهد از بنندگان خود بخواهد
و عاقبت برای متقین است و آنحضرت قریب آن زمین عالم رحلت فرمود پس او را بر سر

صدیق رضی الله عنه خالدين وليد را با جماعه صحابه برای جنگ وی فرستاد بعد محاربه بسیار
فتح انکار اسلام شد و مسلم که ذاب دست خوشی قاتل حر و رضی الله عنه مقتول شد و غنیمت
بدست مسلمانان افتاد و در محمد بن حنفیه از سیایای آن غزوہ هست کہ ابوبکر صدیق را
رضی الله عنه داد و بود و محمد بن حنفیه از آن قول شد فرقہ سوم بواسطہ کہ رئیس ثیان طلیحہ
و حیات آن سر و علیہ الصلوٰۃ و السلام دعوی نبوت کرده بود پس ابوبکر صدیق خالدين وليد را
بسوی وی فرستاد و خالد او را نہریت داد و وی گنجیہ بطرف شام رفت و باز اسلام آورد
و بعد وفات رسول خدا صلی الله علیہ آله و سلم در خلافت صدیق اکبر حضرت فرقہ مرتد شدند
فرارہ و غطفان و بنو سلیم و بنو یربوع و بعضی از تميم و کندہ و بنو بکر بنی ہجانه و ثعلبہ بنی خدر
نصرت کردند و این همه را از دست اصحاب رسول الله صلی الله علیہ آله و سلم در خلافت صدیق اکبر
مخلول و مقتول ساخت و بعضی اسلام آوردند و توبہ نمودند چون قتال بر تميمين بعد وفات
رسول الله جز در خان خلافت ابوبکر صدیق رضی الله عنه تا الی الیوم بوقوع نیامده اند اجماع
مفسرين از امیر المؤمنین علی رضی الله عنه و حسن و قتادہ و ضحاک و امیت کرده اند کہ قوم
یجہود و یحییونہ تا آخر اوصاف اصحاب رسول الله اند کہ در رفاقت صدیق اکبر ہند
جہاد کردند و آنها را کشتند و بعضی مفسرين گفته اند کہ مراد از این اشعریں اند کہ ہم
انفاقت ابی بکر صدیق بر تميمين قتال کردند و ازین آیت ہم کمال مدح و محاسن اصحاب
رسول الله صلی الله علیہ آله و سلم دانست و تممت ارتداد بوجہی باطل گشت کہ
فوق آن متصو نسبت بہ اصحاب رسول الله خصوصاً خلفائے ثلاثہ کی از تميمين قتال کردند

بلکه تمامه مؤمنین کامل الایمان حتی امیر المؤمنین علی کرم الله وجهه و ابوذر و مقداد و جابر
 و ضحیفه و غیره رضی الله عنهم اتفاق و اطاعت آنها کرده و سوره آنها پنجگانه نماز و جمعه عید
 خوانند و کسی از آنها با ایشان جهاد نکرد پس با وجود این قسم تصریحات قرآنی انکار کرده از
 خلفای راشدین و غیره اصحاب سید المرسلین که از هیچ یک متنصوب نیست مگر از تمام قرآن انکار
 کرده بدین پیروی یا نصرتی رجوع کرده ترند شود نفوذ بالبدن اشک و الشکر و الکفر و سوء
 الاثریم تناعلی الصراط المستقیم آری برادر چون این همه آیات بنیات بر تو دهنج گشت که بجا
 رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم خصوصاً مهاجرین و انصار و خصوصاً خلفای اربعه را بر
 موصوفی صفت جمیده بودند که در قرآن جای ذکر آن شصت و پنج و بیست و هفت و شصت
 بر کمال بریت ایمان بودند و فسق و ضلالت را با آنها راه نیست درستی که هر چه
 در عین اقتدار و ایمان ممکن و خلافت خود بعمل آوردند از قبیل امر و نهی منکر و مجرب
 نص آن مگرنا هم خواهد بود و بموجب وعده الهی مرضی و محبول خواهد بود و چنانچه
 وَلَيَكُنَّ لَهُمْ دِينُ الْاِذْنِ وَ اَرْضَى لَهُمْ شَايَسَتْ پس کسی بر آن جای
 و مجال رد و قدح نباشد بلکه اقوال آنها تفصیل معاسنست و از اصول شرع باید است
 و خلاف آنها قول دیگر نباید آورد که آن ضلالت و گمراهی است و چون آنها بنویسند
 مخصوص سابقه صدقین و مصلحین اند تمام روایات آنها را مقبول و مقبول بایست
 و هیچ وجهی نیست که بمانند آن بران انکار نباید است و افعال و اقوال غیر از اینها
 اخذ نموده بران عمل باید کرد و تفسیر و تاویل قرآن خود تراشی نباید نمود بلکه هر چه آنها

آنها از حضرت تفسیر قرآن روایت کنند مراد حق همان باید و نهنت مثلاً قوله تعالی و استعملوا
 بربوبیتکم و اگر چنانکه اگر چه با اعتبار عربیت احتمال مسیح و مشن با برود و دار و اما چون
 صادقین عمل آنست همیشه بر حق و ایت کردند و خود نیز عمل کردند نظام شد که مراد از ایت
 شدن با مسیح آنست اگر در مسالای اهل صحابه مختلف باشند بر عافه با جاز نیست که تقلید
 هر کسی که خواهند بکنند و آنها اقوال را ترک اذ و دیگر بر آوردن روانی باشد و اگر قبولی
 که امام صحابی مشهور شود و دیگر اصحاب سکوت نمایند و رد کنند بران هم عمل کردن واجب است
 قول اگر مسلم نبود اجتماع آخرین بعرف از اهل احق تصور یکدند و اگر دیگران رد کنند
 آن قول نمایند بران عمل نباید کرد و قول آن قائل را حمل بر خطا جهتادی یا عدم علم و بعد
 یا نسیان و از ان حدیث باید کرد و اگر جمیع اصحاب قولی اتفاق کنند پس آن امر دلیل است
 قطعی اتباع آن البته واجب است بخلاف آن ضلالت و گمراهی چون این اصل بدست آمد
 وجه اول و ظاهر بود اگشت که فرق با جیه ایست جماعت اند که تمام عقاید ایشان از
 قرآن مستنبط است ایشان دلیل توجیه قرآن از عقل خود نمیشناسند بلکه هر چه با جیه
 بایشان از صادق مصدق سید المرسلین علیه السلام و سلم رسانیده بران اعتقاد دارند
 و عمل میکنند چنانکه صادقین و ایت کرده اند که این آیت محمول بر ظاهر خود است ایشان
 نیز از ان ظاهرش میدارند چنانچه قوله تعالی و جوه یومئذ ناکضه الی ربها انما
 بر دایت جماعت کثیره از صحابه ثابت شده که محمول بر ظاهر است و روز قیامت
 حق سبحانه و تعالی خواهد بود ایشان ان انما میکنند بلکه ایسان آرد و میگویند چنانچه در دنیا

تتریه اور امید انم در آخرت نیز نصبت تتریه خواهیم دید و محفل خود را داخل داده خود تتر
 نیکند و چنانکه صادق گفته که معنی ظاهری مراد نیست ایشان نیز بهمان نظام ایمان
 می آرند چنانچه **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ فَمَا كَانَ لَهُمْ جُورٌ عَلَيْهِمْ أَنْ يَتَضَاعَفَ اللَّهُ تَعَالَى**
 از قضا بهات دانسته ایمان می آرند و خود تراشی نیکند پس ثابت که ایشان بر تمام ایمان
 ایمان پیدا اند و در تفسیر و تامل آن تابع صحابه اند چنانچه تامل در وصف آنها
وَالَّذِينَ آمَنُوا بِحُسْنٍ یعنی با حسن و **وَرَضُوا عَنْهُ** و راضی شدند از او
 جنات یعنی برای تابعین صحابه شهادت ظاهر شد که ایشان از که در وصف آنها
 وارنده **وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ آمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ رَبِّنَا**
 یعنی کسانی که در علم دین اسخ و حکم اند میگویند ایمان آوردیم همه آیات قرآنی حکمت و
 شهادت و ایشان از که بعد صحابه اند در حق آنها میگویند **رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا**
الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ و ظاهر شد که ایشانند گروه و لشکر خدا که در وصف
 آنها آمده **فَإِنْ حَرَّبَهُ اللَّهُ فَهُوَ الْغَالِبُ** پس برستید که خدا ایشانند غالب
 اهل ضلالت و شک نیست که اهل سنت و جماعت در اکثر اوقات و اکثر بلاد بر دیگر
 باطله غالب اند حتی که روافض خود معترف اند که مذہب ما همیشه مخفی مانده و تغیر نیست
 نفوذ با ستم و خفا هم و ظاهر شد که ایشان مثل صحابه ایمان آرند پس بموجب نص **فَإِنْ**
أَعَادُوا عَمَلًا ما امتهم به هدايت و ایشان بر کمال هدایت اند نه غیر ایشان
 بلکه دیگر قہای باطله مقرر و غیر تابع محفل ناقص خوانند و ہند جنات و تحریف قرآن

مجاہدین و اهل سنت و جماعت
 صحابه و تابعین
 و اهل بیت
 و اهل ضلالت و شک نیست
 و اهل سنت و جماعت
 و اهل ضلالت و شک نیست

قرآن کار ایشان است خصوصاً خواجه و دروازه که تمام آیات قرآنی را که در مدح صحابه
و ائمه آمده تخریفات و تغیر داده افضل و اشرف آنها را بدین مطلعین ساخته و در حق
در حق بنو امی صدیقین و سلفه اصحاب سید المرسلین صلی الله علیه و آله و سلم تمام آیات
بهرات که سابق خوانده شده که سوای آنها بسیار اند فراموش کرده از لفظ کائنات
بیاطمین برده گفتند که این لفظ دلالت بر فضل و نامردی می کند و اینقدر در گریبان خود
نیدند که تفسیر و تفسیر را در باب اینه اثنا عشر و نزد امیر المومنین بیت و چهل سال از
در پس پرده کسان بقیه میخواندند و گاهی در باطل افتاد و بروی ایشان دم نزد بلکه دختر
طاهره خود را بقیه در خارج حضرت عماد مدت عمر مغلوب آنها ماند و از این سخن گفتن
نی زبید معاذ الله بن کفر با تمام این بهتان است برای طایفه برین و برین الصدوقین علیهم السلام
بزرگان مهاجران فی سبیل الله بودند و کایمنا کون کومه لا یتیر و صف شان است
چنانچه تفسیر بر این مدعا سابق کرات و مرات در تفسیر آیات قرآنی نموده آمد و حق
که خزن ابو بکر صدیق بران جان مبارک است و در اسلام و آله و سلم بود که تمام سوره آنها
خار را بپارچه های خود بند کرده در یکس راخ پاشنه پای خود در آورده و پیش خود
بجانب آنحضرت عرض کرد اِنْ قُلْتُ فَأَنَا جَلُّ مَا وَاحِدٌ وَإِنْ قُلْتُ
فَهِيَ لَكُمُ الْاُمَّةُ یعنی یا رسول الله اگر تنها گفته شوم چه بگویم که یک کس گفته شوم اگر
فاسد است تا آنکه می رسد به آنکه تمام است خواهد بود و در تمام آنحضرت صلی الله علیه و آله و سلم
در حق این سخن و برای تسلی او فرموده که لا تخرن ان الله معنا و این لفظ کمال

مستقبل کی بکری یعنی اللہ عز و جل کی طرف اشارہ ہے۔ انحضرت صلی اللہ علیہ وسلم نے خود ذاتِ ابوبکر را
 ثابت کر دیا۔ صیغہ مستکرم مع الغیر آورد۔ محبت حق بجانب خاصہ و متقیان و محبت چنانچہ در قرآن
 آمده اِنَّ اللّٰهَ مَعَ الَّذِيْنَ اتَّقَوْا وَالَّذِيْنَ هُمْ يُحْسِنُوْنَ بدستِ خدا ہمارے متقیان
 و محسان است و در ذرا صحت ہے کہ گشت اِنَّ اللّٰهَ مَعَ الْمُؤْمِنِيْنَ و در حق ملائکہ کہ در
 حاضر شدہ بودند فرمود **مَعَكُمْ** و شک نیست کہ ابوبکر در انجامِ حاضر بود پس معلوم
 کہ این طرح نسبت و خیال نشان است و باطل محض است اعتباری ندارد و در
 حقیقت این نسبت است چنانچہ تقریر یافت: این قدر این حقائق نصیبند کہ این نسبت
 بینہ مثل این آیت است کہ حق تعالی در قصہ موسی و ہارون علیہما السلام میفرماید
قَالَ رَبِّ اَنَا خَافُ اَنْ يَّقْرَبَا عَلَيَّ اَوْ اَنْ يَّطْعَنَا یعنی گفتمند ہارون
 پروردگار ما بدستِ کسی کہ مامی ترسیم از ان فرعون پشی کند بر من یعنی بعد از ابانعیل کند یا زیاد
 سرکشی کند و در ہرین قصہ در عجب دیگر آید **فَاَخَافُ اَنْ يَّقْتُلُونِ** یعنی موسی گفت
 پس میترسم کہ مرا قتل رسانند حق تعالی در جواب ایشان فرمود **قَالَ لَا تَخَفْ اَنَا مَعُكَ**
مَعَكُمْ یعنی من سر رسید کہ ای موسی ہارون باہر سیکندین ہمارہ شما ام پس اگر این سخن
 خوف عیب باشد عاذا باللہ در نبوت حضرت موسی ہارون علیہما السلام لازم
 می آید و خالی خوارج را ہم در شان علی ہرین قیاس لای قابل فرما کہ چگونه این
 قرآن را چنانجا حرف کردند و مانند یہود کہ در شان آنها و انداختن **يُحْيَاوُتْ**
اَلْاَيَةُ عَرَبِيَّةٌ مِّمَّا يَتْلُوْنَ و گشت **اَلْاَيَةُ عَرَبِيَّةٌ مِّمَّا يَتْلُوْنَ** گشتند پس ظاہر شد کہ

در حدیث مذکور
 در حدیث مذکور

در حدیث مذکور
 در حدیث مذکور

این تأملات و تحریفات شان نباید که بعد از آن و سبزه نویشان گویند که حقیقتاً از نظر
 از نماز منع کرده اند **لَا تَقْرَأُوا الصَّلَاةَ** فرموده و از لفظ **وَأَنْتُمْ** لشکاری و ارباب
 دیگر که در آن امر صلوة و قرائت چنین پوشند و نه نماز خوانند و نه زکوة دهند بلکه
 عمر یقین و فوج گذران کنند و نیز در اصل چنین شود چون این همه واضح گشت و ثابت شد که
 تمام کتب مذہب این قسم متفق بر حکم بایست اند و هر چه ایشان گفته های طویل و بحر
 در مطاعن صحابه ذکر کنند همه باطل و منقبات است و مخصوص قرآن سبیل مذکور
 پس ظاهر شد که ایشان به **أَطِيعُوا اللَّهَ** کار ندارند بلکه در تمام عقاید مخالفت می
 میکنند چه بنای عقاید شان بر نفاق و ارتداد صحابه است لغو و باید نه چنانچه
 بنای اهل سنت بر ایمان و اخلاص شان است خود معلوم کردی این بنای آن که مقرر
 و انکار تمام قرآن است پس اطاعت سول هم از ایشان بطریق اولی منقوض گشت
 چه رسول خدا خلاف امر خدا نمیگوید و نیز اطاعت رسول موقوف است بر انکسار
 و اقبال او را انصاف و قین یعنی صحابه او اخذ نمایند و احوال شان در حق صحابه نیست
 که معلوم کردی پس اطاعت ایضا بایست هم از ایشان بطریق اولی منقوض گشت
 چه آنها مجربان خدا و مقرران جناب که با بودند از ایشان محال است که خلاف قرآن
 و حدیث صورت بند و پس ظاهر شد که این قول ایشان که بایات **أَطِيعُوا اللَّهَ**
 عمل میکنند دروغ و ضد بود که یارین غریب مردمان را کشیده در پناه ضلالت میزدانند
 فطانتی که نسبت مذہب ایشان به امام حنفی صادق و دیگر اعیان اهل حق را عنین

و آله وسلم گذشتند و برانیا در وقت تکذیب کفار ایمان آورده اند و سبقت و پیشی در
 اسلام کرده اند و به انصاف یا دکن و از انهنوشنودن چون دین عموم صاحب محمد
 علیه آله وسلم داخل بودند برای اظهار شرف و تبه بار دیگر ذکر آنها جدا میفرماید **اللَّهُمَّ انصافاً**
محمد صلی الله علیه و آله و سلم خاصّةً خدا یا ابا صاحب محمد را صلی الله علیه و آله وسلم
 علی الخصوص از شرف و تبه بار خاصه میفرماید **الَّذِينَ اخفوا**
 آنانکه یکا کردند صحبت پیغمبر صلی الله علیه و آله وسلم و **الَّذِينَ ابْأَوْا**
الحسن في نصرة و آنانکه دادند عطای نیک و در نصرت آنحضرت صلی الله علیه و آله وسلم
 و سلم یعنی مالهای خود را نفقه کردند برای قوت دین او و **كَانُوا فِي**
دائرة و از شر اعدا حمایت کردند آنحضرت **اَكْبَرُوا إِلَى** و قادریم و شتاب کردند باین
 در پیش آنحضرت صلی الله علیه و آله وسلم و **سَابَقُوا إِلَى** دعوایم و پیشی و سبقت کردند
 بدعوت او یعنی پیش از دیگران اسلام آوردند چنانچه عشر و شصت و سه نفر از انهم و غیر
 و **اسْتَجَابُوا لَهُ حَيْثُ اسْتَمَعَهُمْ حُجَّةً رَاسَةً** و قبول نمودند چون خوانند
 آنها را محبت رسالت خود که قرآن است و **قَارَأُوا الْأَوَّلَ وَالْآخِرَ** و اول و آخر قرآن را
يَكْلِمَهُ و جدائی کردند و بگشتند زنان و فرزندان خود را در ظاهر کردن کلمه او یعنی شجر
 ایشان برای خلبانی اسلام بودند برای اغراض دنیوی و **قَاتَلُوا الْأَبَاءَ وَالْأَبْنَاءَ**
فِي تَبَيُّنِ نَجْوَاهُمْ و قتال کردند به پدران و پسران خود در محکم و در اسرار مخفی
 او و **قَاتَلُوا** و انتقام کشیدند و با غالب آمدند بر کفار بسبب نصرت و حمایت

آنحضرت صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم ہر کسرا عقل و دین با شد بروی مسخر خواہد ماند
 کہ این صفات جمع صحابہ است چه ہمہ جا و نصرت آنحضرت میکردند و بہ اقارب خود
 میبخشیدند و در ہر سحر کہ وغیرہ انبوا کثیر جمع میدادند و غلبہ ہمہ آنہا حاصل گشت لیکن
 محض الفضل الہی چنانچہ نفسیات قرآنی این بحث تفصیل بیان نموده شد و گویا
 گاہی مصلحتی علی الحبیبہ و کسانیکہ بودند چیدہ بہجت آنحضرت بود چون تاجانہ
 گن بود و بی مودتہ اسید میداشتند سوداگری را کہ ہرگز زبان ندارد و دوستی حضرت
 صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم و الذین کلمہم العشاء اذ تعلقوا بعرسہ و تہ و انما کلمہ
 ترک کردند ایشان اقبیلہای ایشان چون تسکنتہ بخلقہ ہدایت او و انفسہم
 القربا بات اذ سکفوا فی ظل و ایتہ و نیت نہا بودند از انہا رشتہ ہا را
 چون ساکن شدند در سایہ قرابت و لا تنسکلمہم اللہم ما تر کوا لک و فیک
 پس فراموش کن ایشان ای خدا آنچہ ترک کردند برای تو در راہ تو یعنی خدای آنہا
 غایت فرما و اگر ضمیر من رضوانک و خوشنود ساز ایشان را خوشنودی
 و بما احاسوا الخلق علیک و خوشنود ساز آنہا را سبب آنچہ جمع کرد خدای
 و کافوا مع رسولک دعاء لک الیک بودند ایشان ہمراہ پیغمبر صلی اللہ علیہ
 وآلہ وسلم تو حرا گمان برای تو بسوی تو بعضی اصحاب آنحضرت چنانکہ خود کامل نبودند
 سعی در تکمیل دیگران میکردند و طاہرت کہ تمام صحابہ جمع گشتن خلق بر زمین
 اسلام و دعوت کنندگان بندگان بسوی توین خدایتما بودند و در ہر سحر و ہر ہندہ

بیشتر اول و دوم
 و کما یقولون
 و کما یقولون
 و کما یقولون

بلده جماعتی عظیم از ایشان سکونت ورزین انشاء علوم دینی نمودند کسی احمق این سخن گوید چه جای قائل که دعوی علمیده دارد و اشکوه هم قلی هم قلی هم فیک دیار قوم هم و جزاده ایشان ابیجرت کردن ایشان در راه تو شهرهای خود را و خوشتر و هم من سعة العاشر الضیقه و جزاده ایشان بایرون شدن از فراتر بیجا خود بسوی تگلی آن یعنی بعد بجزرت از خانه خود و عیش و خوش گذرانند و در زیارت بی تکی عیش افزایند و من کثرت فی اعزاز دینک من مظلومین و کجما نیکه بسیار کردی بپو و آنها مطیعان خود را در عزیز ساختن دین تو که آنها را صحابه یعنی مهاجران اول مظلوم بودند بعد از آن که کجرت کردند و جهاد واقع دین بسبب آنها غالب گشت بسیار مسلمان شدند اللهم و اوصل ال التابعین لهم بالحسان الذین یقولون ربنا اغفر لنا و لخوائنا الذین سبقونا بالایمان خیر جزایک خدا یا برسان به پیروی کنندگان صحابه که به نیکی متابعت آنها اختیار نمودند تابعین میگویند خدا یا پیام زار او برادران که پیش از ایمان آوردند و بهترین جسر خود این کلام امام اشارت است بآنکه قسم سوم از مسلمانان همان کسانی که در حق صحابه خیر میکنند و آنها غلظت ندارند و ظاهر است که این وصف خاصه اهل سنت و جماعت است پس ایشان ناجی و منحورند موافقند سبب الطبیعت موافق قرآن نه مخالفان ایشان و هو المطلوب باز بشنود که در حجاج تابعین چه میفرماید الذین قصدوا استنصاحنا یعنی

که قصد کردند بطریق صحابه را و تحت کوا و جهنم دیده و دانسته قصد کردند بدین صحابه را و مَصْبُوءِ اَعْلٰی شاکلتریم و نیستند بطریق و ندیدند صحابه که پیشتریم در پیش
 بعینه فرمودند که دانید آن تابعین را و هیچ ندانستند در یقین صحابه یعنی صحابه اکبر را
 و هستند و که بخاطر شک فی حق انکار همه و خلیان نکرد و خلیه آن
 مبعوثین را شک در پیروی کردن آن صحابه را بی شک شبهه بر راه بهت دانسته بر آنها
 کردند و که اینها بعد آیه منار همه و شک کردند در افتاد بهت دانسته صحابه
 یعنی صحابه را بر راه روشن بهت آسای و افتاد ای آنها کردند هر که ایمان بقرآن و قد
 بجناب پاک امام مجاهد علیه السلام داشته باشند بروی مخفی نخواهد ماند که هر کس از این
 مبطل روغن و خوار است و غیر فرقهای باطله چه روغن در حق تمام صحابه
 بنص پیشار دارند بلکه اکثر آنها را می دانند و حسن ظن دارند بکلیه بجزی از آنها خارج
 اگر که برادر شغال اند و مانند روغن بر سر مبلین علی مرتضی و عثمان و بعضی
 انصاف پس و اعتقاد سید دارند و غیر فرقهای در تفسیر قرآن تاویل بصوص تابع روایت
 صحابه نیستند بلکه بهوائی الله خود می رود و سوار را صحابه ای بر آورده اند و
 اتباع آنها میکنند پس بدین حضرت زین العابدین بنصوص مذکوره بالا احق
 ایشانند و غیر ایشان و هو المطلوب باز بشود که امام چه میفرماید مکارفین و مکارفین
 که حمایت کنندگان و احانت نمایندگان صحابه اند یعنی اگر کسی شیطان و آله
 بجناب پاک طعن کند کار تابعین است که او را برانند و جواب فی طریق اینست که

تمام اعتراضات شیاطین کہ بعضا بہ نسبت کنند ساقط شدند و طاعت گرفت کہ کار مسلمانان بآ
 طاعت و در آہستہ نہ طوطی تہنیت بخورد و شک نیست کہ این مصحف خاص بہ نسبت سب
 ایشان بہ سبب اللہ علیہ السلام ^{وہو علیہ السلام} اند نہ غیر ایشان باز شنید کہ چہ میفرماید یک یون
 بد نہیزم لعمریہ دیدہ از دعا طاعت و انصاف میکنند بدین صحابہ و یکندون لعلہم
 و زہ میرود بہرہ صحابہ کہ عین ہر است یثقیون علیکم در جاکہ اتفاق دارند بہر حاجت
 صحابہ کہ انہوں آہنہا و ایشان طاعتان آہنہا میدہند و ہر ششم طاعتین مینمایند و کہ آیتہم
 فہما آتوا الیکم و تہمت بکلمتہ صحابہ را و فرمود کہ اگر دہدہ رسانیدند ایشان از کلمت
 و احادیث پیغمبر صلی اللہ علیہ و آلہ وسلم یعنی تمام صحابہ را احادیث و کتب روایات آہنہا
 بخودہ بران حمل مینمایند ازین لفظ ثابت شد کہ کتب حدیث و فقہ الہدایت اینہا از حق
 منقول است بہ سبب امام زین العابدین بہ نسبت قبول است و لازم آمد کہ کتب طاعتین
 کہ برخلاف روایات صحابہ اند نزد امام زین العابدین باطل و ہنسان است بطاعت شد کہ نسبت
 نہ بہ مخالفین امام محمد صادق علیہ السلام کہ شدہ امام زین العابدین امام محمد باقر علیہما السلام باطل محض انحراف
 صریح و انکار صریح طاعت است کہ بلایان اہل الکفر نہ مومنان و ایمان خداوندان ازان کہ حق
 فرمود علی بن ابی طالب آن کتب باعث نباشد سوسہ شیاطین نمودند بہرہا باز شنید کہ امام پیغمبر اللہ
 و صل علی التابعین من یومنا ہذا الی یوم الدین خداوند اجرت
 فرست بر تابعان صحابہ از امروز تا روز جزا و علی آرزو اجمہم برابر و اجمہم
 ذکر یا اھمہم برابر اولاد آہنہا و علی من لھا علف مہم و بر کسانیکہ زبان بردار

تو کرد از آنها صاوتی که نصیبی از حق که نگاه داری آنها را سبب
آن رحمت از گناه تو و تقصیر آنها را در حق که نگاه داری و نگاه
داری آنها را در حق که نصیبی از حق که نگاه داری و نگاه
سبب آن رحمت از شیطان و تقصیر آنها را در حق که نگاه داری و نگاه
و یاری داری آنها را سبب آن رحمت بر امر خیر و نیکوئی که یاری خواهند از تو بر آن و تقصیر
طواریق الکیل و الهادی الی الطریق و یحیی و یمیت و یحیی و یمیت و یحیی و یمیت
شعبه روز مگر عادت که بخیر پیش آید و تبعیضها علی اعتقاد حسن النجاة لک و
القصع فیما عندک و بر آگاهی و بداری آنها را سبب آن رحمت بر اعتقاد
است و اگر نیک از تو و طمع و رغبت کردن در خیر که نزد دست از تو است و اعطیه و توفیق
الهمه فیما تحویله الی العباد و بر ترک نمودن هر چه در آنچه میبندند از او و آنها
بنده گان نمی آید و اقامت بخش با خیر نزد دست تا بسبب در مال مردمان هر چه نصیب شوند
لک و همای الی الرغبة الیک و الزمته منک و توفیق هم فی سعة العالیه
تا گردانی آنها را راغب بسوی تو و راهی تو بی رغبت گردانی آنها را در دنیا و آخرت
سماش و یحب الهم العمل للآجل و محبوب که آن بسوی ایشان عمل آخرت
و الاستعداد الی ما بعد الموت و طیاری کردن برای آنچه بعد موت خواهد رسید
و یحقن علیکم کل کرب یحل فیهم یوم خروج الانفس من ابدانها و این
گردانی بر ایشان منتهی که برسد با آنها روز برآمدن آنها از بدنه های خود و توفیق

بِمَا تَقَعُ بِهِ الْفِتْنَةُ مِنْ تَحْدُورِ أَهْلِ عَافِيَةٍ هِيَ أَهْلُ الْأَرْجَاءِ كَيْفَ سَبَبُ الْفِتْنَةِ
 شود که ازان خبر باید کرد و کتب التَّائِدِ وَطَوِيلُ الْخُلُوفِ فِيمَا وَكَلَّهَا هِيَ أَهْلُ الْأَرْجَاءِ
 در پیش از دوزخی پانصدگی در پیش و تَصْدِيقُ هَمَلِ الْأَمْرِ مِنْ مَقْبِلِ الْمُتَّقِينَ و بر سبب
 و انجام شان گردانی بجان حفظ و امان که در کتب متقیان است یعنی انجام شان جنت عالمی بود
 این همه کلام حضرت سجاد زین العابدین است که در حق صحابه تابعین آنها تصریح می کند
 بیان فرموده و از دیگر ائمه اهل بیت خصوصاً از اسیر المؤمنین علی رضی الله عنه در نهج البلاغه
 و غیره کتب شیه مناقب صحابه خصوصاً مناقب شیخین رضی الله عنهم نیز تواتر مرقوم شده و گفته اند
 که اهل سنت و جماعت بوجوب دعوات ائمه اهل بیت نصیرشان جنت است که آنها یکست
 کتاب الله را هم گرفته و بدست دیگر محبت اهل بیت صحابه را هم فراموش نمود و در میان این دو روشنا
 راه یافته و بنزد مقصود رسیدند مخالفان شان از کتاب الله چنانچه بوجه حسن ظاهر ساختیم
 دست برداشتند و بعد از دعوات صحابه اهل بیت مکر بسته مژده ابدی شدند و بچند کس از صحابه و
 اهل بیت که دعوی دوستی میانین چون خلاف کتاب الله گمان کفر و مانند آن بران کار افتاد
 و تفرقه مانند آنرا که شیوه منافقانست بین آنها قرار دادند ظاهر شد که ایشان در دعوی
 کاذب اند و دشمنان نمی آنها اند و ایما از آنها نیز را نفعی نباشد مگر سود الا اعتماد
 و استعانة الهی و علی رحمه الله و آبی برادر این چند اوراق مشحون آیات قرآنی برای
 غیر خواص اهل اسلام که طالبان صراط المستقیم اند تعلیم آمده و تمام طالب حق را بوجه
 از قرآن مجید استدلال نموده مذکور شد امید از ناظران آمنت که این سعی اگمان پر کند

مستند و بنظر انصاف ملاحظہ و تصحیح نموده بآیات قرآنی محفوظ شوند و چند نیز بر مذکور
اولی الالباب اہل شوند و اگر منظور کسی از تعیین وقت یا جہت باشد و باوجود این ہم
تصدیقات قرآنی اہل سنت نزد او برحق نباشند و پیرہن خفاشی از چشم او برفتہ و نزد او
روافض یا خوارج یا فرقہ دیگر ناجیہ باشد بروی لازم است کہ اول انصوص و آیات قرآنی کہ
در ان تاول اہل مغلطہ بود بر کفر و نفاق جمع صحابہ قائم کنند چندان کہ بر عزم خود بر حق انہا
حسن ظن دارد بنصوص قطعیہ اہل حق نماید و بنای مذہب خود بنصوص قطعیہ درست سازد
ان شاء گفت مگوی کتابی و بحث وجد الی علی بکار برد و اگر این بہن حکم تواند ساخت
و سوائی قصہای تواریخ و تسلی نامہای اہل بدست او نیاید و مانند شتر و پلوانہ این بود
دویدہ خطہ کہ در پس پلطان مذلات او خود بخود بریدہ خواہد گشت و قصہای او متقابلہ ایت
بہر اتے تعالی شانہ نتواند ساخت پس شہ کہ حال او چہ باشد و میر التماس من
یشتیری لکھو لکھدیت لیصل عن سبیل اللہ بیکر علم و یخجدا ہما لہ و الی اللہ
لکھ عداک مہینہ ای برادر این ہمہ گفت مگوی مرقومہ برای خبر خواہی تو بودہ
آیندہ تو بخاری و مالک و نسائی و ابوالکلام المہین و ابوہریرہ و انان اللہ و
العلما لک و صلی اللہ تعالی علی خیر خلقہ محمد و آلہ و اصحابہ و اتباعہ

و احیائکم اجمعین

خاتمہ الطبع احمدیہ کہ یہ سالہ مراد استقیم در اول شعبان سال ۱۲۸۶ مطبعہ مطبعہ گویہ

محمد رفیع خان غفرلہ
محمد رفیع خان غفرلہ

العبد
محمد رفیع بن حاجی محمد رفیع خان غفرلہ

